

[Transcript] Mørkeland / Episode 211

Hej, Camilla. Hej, Kristine.

Og hej derude. Velkommen til episode 211 af Mørkeland.

Ja. Det larmer ovenpå.

Det banker lidt rundt omkring.

Ja, jeg tror, der er nogen, der danser.

Men det er fint. Vi ignorerer det.

Hvis der er bankelud, så er det overbåde.

Nej, så er det spøvelser.

Nå ja, selvfølgelig.

Hvordan opzoomerer man? Hvor starter man?

De sidste par uger.

De sidste par uger har været historiske.

Ja.

Ubehagelige.

Vandvittige.

Ja.

Jeg har siddet og trykket op der til, op der til, op der til.

Mere end nogen siden, følger jeg.

Det har været en følelsesmæssig rotibane tur.

Ja.

Der er et par stykker, der har spurgt, hvorfor vi endnu ikke har talet om kednapplingssagen, som har været på alle slæpper de sidste mange uger.

Og det er jo fordi, at de sidste to afsnit for det her, dem optover før det hele skete, praktisk, ikke?

Ja.

Blandt andet fordi, at vi var på kursus i sidste uge.

Ja.

Så vi var nødt til at optage forud, men vi har jo selvfølgelig fuldt levende mede, ligesom alle andre.

Ja, ja, ja.

Ja.

Og blev jo præcis ligesom lettet, som alle andre.

Da det kom frem, at hun var blevet fundet i livet.

Den 13-årige P.E.

Ja.

Om søndagen.

Og vi snakkede jo lidt om, at det var ikke det udfald, som vi havde i tankerne.

Alle frygtede jo simpelthen det værste.

Også fordi hendes ting blev fundet på den måde i en grøfte, hendes cykel, hendes taske, hendes telefon.

Man kunne jo ikke forestille sig, at der var sket andet valg.

Nej.

Overhovedet ikke.

Så havde du fuldt med live, da de her pressemøde blev afholdt, hvor at Kim Cleo fortalte, højst uventet.

Altså, jeg var sikker på, at han ville sige...

100% ja.

At hun var død.

Ja, jeg har lige måtte fortælle familien at...

Og det var som om, jeg næsten ikke hørte ordene, fordi de var så anderledes end dem, jeg havde forventet.

Og jeg kunne mærke, at han var super berørt.

Så det gjorde det til sådan en...

sådan en rungende besked næsten,

fordi det var helt modsatrettet af, hvad jeg havde forventet, der skulle komme ud af hans mund nu.

Og så skylder denne her helt absurde lettelse bare hen over mig, og jeg er jo næsten sådan helt...

Jeg kan næsten ikke tro det, så jeg har en lyst til, at han skal sige det igen, ikke?

Og så indsover man jo, at den er god nok, hun er fundet i livet.

Og alt det arbejde, de havde gjort politiet, havde simpelthen resulteret i, at de havde fundet hende.

Ja.

Ja.

Det var bare en enorm lettelse.

Og at de så samtidig havde fundet en, de mistængte for at have stået bag det.

Det var jo...

Det var jo helt vildt.

Og så har bolden jo bare rullet snibbolden, har jo bare rullet siden, ikke?

Ja, fuldstændig.

Og nu er det selvfølgelig den seneste udvikling i sagen, som alle følger en tændst.

Den 13-årige piger, hendes familie,

de skal have ro til at bearbejde, hvad der er sket.

Politiet skal have ro til at have efterforske videre.

Jeg blev overrasket over, at de pludselig indkalte det til et nyt pressemøde, fordi vi vidste jo selvfølgelig godt på det her tidspunkt,

at de også undersøgte ham i forbindelse med drabet på Emilie Meng.

Det havde Emilie Mengs mor og spise standsadvokat været ude at bekræfte.

Ja.

Men jeg tænkte på det her tidspunkt, at der kommer til at gå lang tid.

Ja, de havde jo god tid.

Han var jo varteksvængselet,
så de havde god tid til at finde ud af.
Altså, der er jo mange ting, der skal gå op,
og de skal finde ud af meget.
Men der lyder det bare som om, at du allerede var helt sikker.
Du havde en fornemmelse.
Jeg tror også, at de skal kigge på ham.
Ligesom snart, at det stod klart,
at den 13-årige pige var fundet i korsør, der tænkte jeg tanken.
Altså, med det samme.
Og det kunne jeg jo se på nettet, at alle andre også gjorde...
Ja.
Det har været ret vildt at følge.
Men...
Ligesom snart, at det stod klart, at hun var fundet i korsør,
så var der for meget...
Der var for meget, der passede til, at det i hvert fald ikke var...
Altså, man selvfølgelig var nødt til at undersøge mulighed.
Det var oplagt.
Ja.
Men det er også sådan afgrænset geografisk område,
og så har vi jo bare heldigvis ikke den kategori, jeg sagde.
Den type?
Den type.
Nej.
Så det var jo oplagt.
Men at de indkaldte pressemødet,
og så hurtigt har siktet ham...
Prøv at høre, at jeg sad i en lille bitebile,
og stoppet den op,
så jeg kunne sidde og kigge på telefonen,
jeg sad heldigvis sammen med én,
ved skrej.
Ja.
I chok, i overraskelse, i lettelse, i frygt for,
hvad så nu, og holder den hele vejen, og...
Og hvis det er ham...
Hvad fanden er det så for et menneske, vi har med at gøre,
og hvad har han lavet, ellers?
Det kan man jo ikke have været med til på.
På tide har jo i hvert fald ham også mistænkt for en sag fra sidste år.
I Sorø.
I Sorø.
Og...

Og sin ærheden.

Ja.

Du har ret, hvad helvede for et menneske taler vi så om.

Han nægter alle de nye sikkelser, skal jeg sige.

Og nu skal politiet altså have ro til at arbejde,

og vi skal nok finde ud af det hele,

når tiden er inde til det.

Men det er jo klart, at folk taler om det her.

Helt klart.

Og især mennesker, der også bor i det område,

og folk begynder at grave nogle gamle voldtæk,

sagde og frem også noget at tænke om.

Hvad som med denne her?

Hvad som med denne her?

Det her, hvem var det her?

Hvorfor kunne sin alarmarket passe?

Politiet skal nok kigge på det hele.

Det er slet ikke i tvivl om.

Nej, det gør de selvfølgelig.

Men endelig er der sket en udvikling i denne her sag om drabet på Emilie Meng, som altså jo forsvandt i 2016.

Jeg har altid følt, og der er altså ikke noget.

Det er ikke fordi, jeg er synsk på nogen måde.

Det er fordi, at jeg stoler på, at politiet ved nok og er dygtige nok.

Jeg har altid følt, at sejen nok skulle blive opklaget på et tidspunkt.

Det har du altid sagt.

Og det tror jeg også, jeg har sagt før i Polkaard.

Hvad har du?

Jeg håber det nu.

Jeg håber det nu for hendes familie's skyld.

Også for folk i lokalområdet.

Så folk kan få vished, ikke?

Helt ærligt.

Hvis man har en teenage, stadig helt ærligt i det område,

så er det jo klart, hvis man har tænkt, at det er så sikret og færdes.

I alle områder, på et efterskole område, hvor man sender sin børn til i tryk forvistning om, at de kan have et godt trygt år og lære en masse nye mennesker at kende, ikke?

Og det er jo så vigtigt, det her.

Han nekter så skylde de.

Men at der nu er sket en udvikling, at der er sket et gennembrud, det er så vigtigt.

Ja, det er det.

Og så må vi se, hvad der sker.

Der kommer til at gå noget tid.

Jeg tænker ja.

Det troede vi jo så også inden det sidste pressemøde kom, men jeg tror, der kommer til at gå noget tid før de melder mere ud. Men man er jo også nysgerrig, fordi de har jo ikke været ude at sige præcis, hvad det er, der gør, at de sigter ham for det drab. Men det kommer de heller ikke til før der er en ret sag. Fordi der er jo også informationer ude om, at han faktisk fik taget DNA dengang. Altså han har jo været i politiet søgeløse i forbindelse med denne her sag tidligere. Og der har været afhørt. Og der afgave han DNA. Så hvad er det, de kan se nu? Og ikke dengang? Brugte de det ikke dengang? Har de først brugt det nu? Så mange spørgsmål. Er det fordi, at nu er han sægtet, og så kan man... Så er der nogle andre DNA-metoder og muligheder. Hvad er det, de har på ham? Det ved vi ikke. Nej, og alle de ting, det får vi først svar på ved en eventuelle regnsæt. Men det skulle også være noget med hans færd, og så noget på drabsedspunktet. Men måske de kan finde noget i denne her bil? Der er så mange ting, som de skal arbejde på nu. Det eneste. Ja, nu er de jo i gang med at sætte bilen fra Slovakiet til Danmark. Og så må vi se, om det stadig er muligt at finde noget i den. Så frem, da det er den bil, der er blevet brugt i sagen. Skulle der komme flere pressemøder, så kunne jeg frygttere det her nedom, at de havde koblet flere sager på. Men de kommer ikke frem med flere detaljer om, hvorfor god det havde slik overvaret. Tænk, fordi det her pressemøde kom, som en overraskelse, ikke? Tænk, hvis de pludselig enkalte til et nyt pressemøde, så er der også lige det og det og det. Altså, det er jo sådan nogle tanker, man får. Det er jo sådan nogle tanker, man får. Men dem får man jo, fordi nu mistænker de ham for tre sager. Præcis. Hvad er det for en person? Og den første sag er fra 16. Den næste sag er fra 22. November 22. Og så er der den seneste, der skete her, for nogle weekender siden. Der er mange år mellem 16. og 22. Lige præcis. Der er mange år mellem 16. og 22. Hvis man begår så voldsomt en forbrydelse, som den, der skete i 16, er det så realistisk at forestille sig, at han ikke gjorde noget før.

Og her taler vi om, at hvis det er den samme person, der har gjort de her tre ting, så tegner der sig jo et billede af en...

En type.

En type, ikke?

Ja.

Og så kan man jo ikke være med at tænke, der er jo nogle store huller, der må være mere.

Jeg har tiltroet til politiet, men jeg tror ikke på, at de kommer ud og giver også nogen som helst informationer om, hvad det gør, at de har knyttet ham til de her tre sager på den her måde.

Nej.

Før ret sagen.

Hold kæft for de banker rum på, når de sådan og det.

Ja.

Ej, men det har du ret i.

Altså, der er ikke så meget andet at gøre end at vente, men altså selvfølgelig bliver der jo skrevet om.

Det er ligevel, politiet har bedt om ro, men der kommer jo lige nu, at det er jo vildt interessant for alle, så der kommer jo nyheder ud hver dag.

Han var fodboldtræner, han var altså alle de her ting.

Der er jo masser af ting, som folk godt kan finde ud af, ikke?

Ja.

Ehm, ja.

Men de kommer ikke ud med noget, og det kursus, vi var på, der sad vi jo manda, som det her skete lørdag og søndag, ude på teiholden hos politiet.

Ja.

Det var vores første dag på kursus, vi sad sammen med drabs efterforskere og en anklager og fantastiske og spændende og klovedygtige mennesker derude.

Ja.

Og der fortalte de jo, de fortalte jo bredt om politiet arbejde og om drabs efterforskninger specifikt. Hvad er det egentlig politiet har og muligheder, hvordan er det de arbejder, hvordan går de ind i sådan en sag her, hvordan sorterer de i alt den information, der kommer?

Og jeg vil bare lige sige, de efterforskningsmæssige værktøjer, politiet har i Danmark og bruger og hvor dygtige de er, det er vanvittigt.

Der var jo faktisk også...

Man kan ikke slæppe sted med drab.

Ej, det kan man altså næsten ikke.

Men ja, vi sad simpelthen manda. Det føles som om, vi sad midt i centrum af, hvad der skete på en eller anden måde.

Det gjorde vi jo overhovedet ikke, fordi det fogte ikke ned i kursøer, ikke?

Men og så gik ugen jo simpelthen derfra, så har vi jo taget med det følelse, som om vi har taget med alle.

Vi har taget med en forsvarsadvokat også. Vi har været på besøg i Dommarvakten i København.

Vi har været hos Rispolitiet. Vi har været på skydebane.

Ja, det er ret god til at skyde, da vi får noget af det.

Ja, mega god til at skyde.

Vi har været ude og se politihundene træne.

Og der havde jeg nogle direkte links til den sag, vi faktisk lige har haft med om Elizabeth Balslev, hvor vi jo undrer os helt vildt over det her med, at der var gået politihundet forbi hende supertæt i kornet.

Hun blev død.

Og de havde bare ikke fundet hende.

Og der var også et par stykker, der skrev om, det kan være, at vinden ikke stod rigtigt.

Det kan være, at vinden havde svært ved at komme igennem kornet.

Så kan hundene jo selvfølgelig ikke samle sporet op, hvis de ikke kan dufte hende.

Men der fik vi jo set politihundens arbejde og fandt også ud af, hvor dygtige de er blevet.

Altså til at træne dem, hunde har altid haft de evner, ikke?

Men hvor dygtige de her hunde fører er blevet til at træne de her hunde og udnytte deres specifikke kompetencer?

Hvor meget de her hunde kan og hvor stor en forskel de gør, det er så vildt.

Men man kan slet ikke begribe det.

Nej, det er så utroligt.

Helt onsvagt.

Og vi talte jo en gang for lang tid siden om, at en hund kunne...

Ja, vi talte jo først om, at en hund kunne opsnappe en specifik færd af et menneske.

Og så fik vi det rettet, fordi der var nogen, der vidste noget om det, der skrev til os, at det kan de altså ikke.

De kan finde et menneske.

Ikke det menneske.

Ja, ikke et bestemt menneske.

Men det fandt vi jo så ud af på det her kursus, at det kan de altså godt få færd af et bestemt menneske.

Ja.

Og lide efter et bestemt menneske.

Prøv at høre, at de kan finde en gammel plastikflaske ude i skoven, alene fordi den skiller sig ud.

De kan markere, hvis en person har rørt ved noget.

Ja.

I en have.

Altså der skal ikke engang en genstand til.

Nej.

Eller at nogle mennesker på et tidspunkt har ligget der, ja, men så er det gerningsstedet.

Ja.

Uden, at man kan se det.

Så kan den her hund, som han mærke af, her har de ligget, her har de stået, her har de rørt.

Du kan følge et forløb rundt i en have.

Det kan den her hund markere, ikke?

Ja, ja.

Og meget mere end det.

Altså også forskellene, der er på en politihund og så en bombehund.

Ja.

Måden den markerer på, fordi den må ikke gøre, fordi tænk, hvis bomben er lydfølsom.

Ja.

Så den skal bare blive helt stiv i kroppen.

Ja.

Og de vil stadig ikke politihunden.

En patruljehund og en bombehund.

Ja, okay.

Alle mulige.

Men bombehunden gør så ikke.

Nej, fordi så kan bomben springe.

Det er vildt.

Ja.

Og så fik jeg jo en gammel drøm opfyldt med, som han og blev angrebet af en politihund.

Det var vanvittigt.

Helt frivilligt.

Ja.

Jeg fik et armepå, og fik at vide, at så skulle jeg stille og roligt løbe.

Jeg måtte ikke løbe for hurtigt.

Jeg skulle sørge for, at det var armet med armet, der stakk længst ud.

Ja.

Så jeg løb simpelthen sådan noget træk røven til mig.

Ja, han advejede dig jo, han var sådan den bide, altså fat i det, der strider.

Så du skal have armet længste bag.

Ja.

Ellers så blev han fat i din...

Og så tænkte jeg, sådan en brette politihund, den kan jeg godt stå og bryde lidt med, når den har bidt fast i armet.

Jeg er jo frist af mine arm.

Ja.

Ej.

Små kæter, du er græs.

Den der hun hoppet, kom hoppende, altså den tonsede jo efter dig.

Ja.

Og så sprang den op, og så lå du dig.

Så lå jeg dig.

Ej.

Du vælgte mig sammen.

Græs.

Jeg har det på video.

Den, der byder højst.

Stop.

Ja.

Mm-hm.

Til hvilke børnhed.

Hvem vil se, Camilla bliver lagt ned af en politihund?
Du har jo stadig et mærke på armen.
Ja, det er ved at...
Og nu er det bare sådan et stort gul, halvmående ting, ikke?
Ja.
Det er jo helt vildt.
Du kom hjem og var sådan...
Av, egentlig.
Av, av.
Ja.
Og så blev det større og større af det mærke.
Det var et af højdepunkterne.
Ja.
Denne her...
Der var mange højdepunkter.
Vi fik også snakket med en rætspatolog, en rætskemiker, en ræts genetikker og...
Huha.
Ja.
Så det har virkelig været en god uge.
Det burde vi gøre hvert år.
Ja.
Prøv at høre.
Jeg kunne næsten ikke snakke rent.
Løtter.
Men hjerne var soppe.
Ja, vi var trætte.
Men jeg føler, der var sket så meget på så mange forskellige planer, ikke?
Fordi alt det her og kursus, og hvad der var sket i weekenden, før at følge med.
Og vi var også i Vesterfængsel.
I gennem?
Vi var i Vesterfængsel igen.
Ja.
Og se alt muligt andet den her gang.
Ja.
Ja.
Ja.
Det var vildt.
Det var det.
Ja.
Det må man sige.
Ja.
Jeg fik sagt noget røvl i forra i uge.
Nu igen.
Tænk så.

Ja.

Det er så sjældent.

Der hævdede jeg nemlig, at Alfred Hitchcock baserede karakteren Norman Bates i American Psycho på et gin.

Filmen hedder selvfølgelig ikke American Psycho, men bare Psycho.

American Psycho er en helt anden bog og film fra 90'erne, hvor Christian Bades spiller psykopaten Patrick Bateman.

Alfred Hitchcock filmen fra 1960, som jeg mente, hedder som sagt bare Psycho.

Og det er den, der er inspireret af et jeansforbrydelse.

Ja.

Og filmen er jo et baserede på en bog og samme navn, som er skrevet af Robert Block.

Men altså både American Psycho og Psycho er klassikere.

Det har de tilfældes gysere klassikere.

Ja, og jeg er jo fuldstændig useless i at finde sådan en fejl, når du sidder og fortæller det, fordi jeg har ikke set nogen af dem.

Nej, men det er jo også en fejl.

Det er en fejl.

Jeg ved det godt.

Men du bør i hvert fald lige starte med American Psycho.

Altså det er jo virkelig...

Ja, men jeg fik...

Hvad var det, der var en, der skrev til os, at hun havde aldrig haft en favorit, og også to, men nu var jeg bare ude.

Fordi jeg ikke havde set den beskyttelse af.

Chainsaw Massacre.

Nå, okay.

Så det må jeg lige samle op på, så jeg kan komme ind i gamet igen.

Ja, ja.

Godt du. Jeg tænker, vi skal videre.

Og jeg har set frem til at høre, hvad der er, du har taget med i dag.

Ja.

Vi skal over 100 år tilbage i tiden, nemlig til 1906, hvor en kriminal sag rystede hele Danmark, men i sig dels hed Overhus.

Okay.

Og jeg skal lige advare om, at det er et barn.

Denne her sag handler om, det ved jeg ikke, at alle, der har lyst til at høre om.

Astrid Olsen var barn i et fortiden klassisk arbejde af hjem.

Hun var 7 år gammel og lige begyndte i skole.

Hendes far var arbejdsmand ansat på Ottomønstedsfabrikker.

Astrids mor var hjemmegående med 9 børn, så Astrid var en del af en stor syskende flok.

I vinteren 1906 havde faren været syg i 3 måneder.

Og det var noget, der virkelig havde taget på familiens økonomie.

De boede i en lille, men som Overhus stiftstidende skrev,

ren og hyggelig lejlighed på Jæresgårdsvejs 27 i det centrale Overhus.

Astrid blev beskrevet som usøvanligt køn og var afholdt blandt beboerne i lejlighedskomplekset. Der findes desværre ikke nogen billeder af hendes forældre, ikke råd til at få taget, men ud fra en gammel tegning af hendes er det ud til at hun havde lyst skuld og langt hår. Astrid havde mange venner blandt de andre børn i kvarteret og lavede ofte med kammeraterne på Ingers Leves plads.

I sommeren 1906 tog syvårige Astrid og vininen Marianne på 10 år ud til Marcelisborgskovne et par kilometer fra hjemmet midt i Overhus.

Det var onsdag den tjerte juni 1906 ved 16 tiden, og Astrid havde en rød kjole på med hvide prikker. Gik de to børn bare selv derude?

Ja, ja.

De to piger gik og plukket blomster på marken i Marcelisborgskovne, hvor der dengang lå en teknisk skole,

da en ung mand kom hen til dem.

Marianne bemærkede, at han var fint klædt på.

Mannen var iført blot tøj og en hvid strohat.

Over at overlebe havde han et skæk.

Så føler jeg også den helt karikeret i hvert fald, at jeg kan se mig.

Ja, han har en billede for dig ikke.

Ja.

Han spurte Marianne, hvad hun hed og hvor hun boede.

Ved jeg ikke med mig ind i skoven en tur, spurte manden, så Marianne sagde strax nej.

Hun var utryk ved ham.

Overhus stiftstidende beskrev, at hun ved forskrækket tilbage for den fremad.

Så hun må altså have haft en klar fornemmelse af, at han ikke ville dem det godt.

Kom med hjem, råbte Marianne til Astrid.

Men før syv år i Astrid kunne hun overfølge med sin veninde, greb manden fattig hendes hånd.

Så boede han sig ned og visket Astrid i øret, at hun ville få ti ører for at gå med.

Og kort efter træk han hende ind i skoven ved hånden.

Marianne så, at Astrid begyndte at græde og forsøgte at trække hånden til sig, men Marianne tur ikke gå efter.

I stedet løb hun hjem og fortalte sine forældre, hvad der var sket.

Astrids lillesøster lavede hjemmet hjemme hos Marianne, da Marianne kom hjem og fortalte det her.

Det fik hende til at spæne hjem.

I lejligheden på Jæresgårdsvejs 27 ventede familien Olsen på, at pigerne skulle komme hjem til aftensmad.

Men da det bankede på døren, var det ikke Astrid, der var færdig med at leje og klare til at spise.

Det var deres anden datter Astrids lillesøster, der fortalte, hvad Marianne havde set.

Astrid var gået ind i skoven med en mand.

Faktisk havde han trukket hende derind mod hendes vilje.

7 år i Astrids forældre tog straks ud til skoven.

De ledte efter hende omkring det sted, hvor Marianne had fortalt, at hun havde set manden slæppe af stedet med Astrid.

Efter noget tid søn uden held blev forældrene grebet af en stine angst for, hvad der var sket med deres datter.

Faren løb ind til politistationen i Aarhus, mens Astrids storebror Valdemar på 15 år fortsatte med at leje efter sin lillesøster sammen med sin kammerater.

Men på politikården blev bekymringen mødt med ophået ro.

Astrids far ventede længe på stationen, og hans tydelig uro var ikke noget, der fik dem op i gear.

Børn forsvandt hver dag og kom hurtigt hjem igen.

Da han endelig fik betjening og fortalte, at ti år i Marianne havde set en mand slæppe Astrid ved hånden ind i skoven,

for langt det politiet hørte den oplysning fra Mariannes egen mår.

Marianne blev hentet, og hun og Astrids far sad og ventede på stationen frem til omkring kl. 22.

I at vise en demokraten Aarhus var man meget fortørnet over politids manglende reaktion og langsomme behandling,

og man stillede spørgsmålet, vil politiet have reageret lige sådan, hvis der havde været tale om et velhæverbarn.

Da politiet endelig gav sig tid til at høre ti år i Mariannes forklaring om, hvad der var sket i skoven, tog et par betjente ud til skoven for at hjælpe med eftersøgningen af Astrid lidt efter kl. 22.

De sendte to mand af stedet for at hjælpe den private eftersøgning, ikke?

Som jo allerede var i gang derude, men havde jeg tænkt os.

Hvordan undgår faren, som sidder der og bare bliver bet om at vende?

Vende på opliftet.

Hvordan undgår han ikke at springe i luften?

Jeg ved det ikke. Man må være autoritets tro, men samtidig er man jo...

Og hvad sidder man at tænke om? Man må bare håbe, nej, selvfølgelig.

Hvis de reagerer sådan, så er der selvfølgelig nok ikke noget.

Så behøves jeg ikke at bekymre mig, og samtidig har jeg brug for deres hjælp, så jeg er jo nødt til at gøre, som der bliver sagt.

Nej, det er en frygtlig situation.

Uanset, hvilket årstall vi er i, så har det været hessligt.

Familie, venner og nu også politiet, ledte og ledte,

men der er de voksende eftersøgningsholst stadig ikke havde fundet Astrid kl. 2 om natten, vent de tilbage til hjemmet på Jæres Grosvej.

Her havde en større menneskemængde efter hånden samlet sig,

alle ventede engseligt på nyt omlille Astrid,

men hun var altså forsvundet som duk for solen,

der var ikke noget som helst nyt at fortælle trods mange timers eftersøgning.

Familien måtte vente til det igen blev lyst med at lede efter hende.

Til gengæld forstod politiet ændelig sags alvor, da Astrid stadig var væk kl. 2 om natten.

Så snart solen stod op omkring kl. halv fem.

To venner og familie og politi er der ud til Marcelis Borgsgårdene for at lede efter Astrid.

B. Haverback gik og ledte ved en grøft,

nær ham besluttede storebroren Valdemar på 15 år

så for at lede inde i en lille granplantage.

Valdemar var knappt kommet ind i plantagen,

før B. Haverback hørte et højt skrig fra drengen.

B. sprang over grøften, han gik og ledte ved og løb ind i plantagen.

Flere andre var ligesom ham blevet alarmeret af Valdemars skrig.
Det syge, der mødte de følgerne måtte brænde sig ind i sinden,
og efterlade en følgelig sorg som menneskestor som den overhovedet Gives,
skrev demokraten Overhus.
Og nu advejer lige igen.
Forklinget op i et mindre 3 hang syvår i Astrid,
kuldstændig nøgn og haldt knælene, fordi træet var så lavet,
med brystet mod jorden og sejl garn om halsen.
Under hende var jorden gennem søglet af mørkt blod,
og der var blodstæng på bladet og græsstrå rundt om livet.
Astrids ansigt barpræ er lidelse, og det var tydeligt, at hun havde græet.
Ved siden af hendes krop lå hendes blodens morte tøj,
der var pænt foldet sammen.
Med jorden, Astrid var bundet med at være ca. 1,5 cm tyk,
og væklet rundt om hendes hals to gange.
På hendes ryk og bagdel kunne betjenten se store blodunderløbende striber.
Det var straks tydeligt, at gerningsmanden ikke alene havde drabt Astrid.
Han havde også brutalt mishandlet hendes først,
og vurderet betjenten nytte det.
Det skrev Overhus stiftstidende.
Det er meget, meget svært at forholde sig til det virkelighed.
Og det er ekstremt voldsomt.
Ja, og det er præcis også derfor, at det her var en sag,
der ikke bare blev glemt for efter tiden.
Det var noget, der påvirket alle, fordi det er så ekstremt ikke.
Hun var svandt, og næste dag er hun klynget op i et træ,
og hænger der ikke.
Vi er langt udover at være det værste frugt kunne have været.
Ja, det er vi nemlig langt.
Både Havrbach og hans politikollegaer var på trods af,
at han set meget i tjenesten, dybt rystet over den råd,
og undskab Astrid var blevet udsat for.
Det var tusind gange være, at noget andet han havde set som betjent udtalte han.
Kort tid efter, at Valdemar havde fundet lid af sin lille søster
og udstøtt et skrig, hvor Astrids far også ankommer til stedet.
Han brød sammen, da det gik op for ham, at Astrid var død,
og ville straks se hende.
Valdemar betjent Havrbach måtte bruge lang tid på åretal ham til,
at han ikke skulle se Astrid i den tilstand, hun var fundet i.
Nyheden om fundet spredte sig i byen, og alle var ramt af forfærdelse.
Naturligvis især på Jæresgårdsvej, hvor alle beboerne kendte den lille pige.
I mænds blev Astrid sønderknuste mor i lejligheden på Jæresgårdsvej.
Hun var helt ødelagt, mens hun sad med Astrids femårige lille søster,
som hulket lige så utryklet.

I timerne efter det voldsomme fundt begyndte lokale at strømme til Marcelis Borgsgårdene. Folk ville forbi gærningsstedet, og de ankom både på cykel og til fods. Fra om morgenen og hen på eftermiddagen voksede menneskemængden, som ville have et glemt af den ellers idylliske plætt i skoven, hvor syvårige Astrid var blevet fundet mishandlet og drabt. På gærningsstedet sad Astrids anden storebror på 9 år, som ikke ville vige fra stedet. Han fortalte beredvilligt de nysger af lokale om, hvad der var sket, og svarede på deres spørgsmål. Ja, her fandt de hende, og hun var allerede død, og så havde hun blødt sådan, og her fandt de blodet fortalt han med barnlige iuer i følge overhovedstivstidende. Og måske nok mere barnlige sjok. Ja, ja, ja. Det stod klart, at en morter var på fri fod. Ved lige synet kunne det konstateres, at mishandlingen havde fundet stedet før Astrid var blevet stranguleret. Snorren var bundet i en særlig knue, og mellem snorren og halsen fandt de græstotter. Det kunne tyde på, at gærningsmanden havde vækket rabet om halsen på Astrid, mens hun lå på jorden, og måske allerede var bevistløs af mishandlingen. Gærningsstedet blev undersøgt for spor, og leder den lille pige blev fotograferet på stedet, og der efter brægte ind til Aarhus Kommunehospital. Obduktionen visste, at Astrid var blevet skinnnet, og der efter kvalet, at hendes kravben var brækket, og at hun i øvrigt var frygtlig mishandlet. Sin allermanget af gærningsmanden, som dels var baseret på Mariannes forklaring, var gældst på nogle andre vidner slød sådan her. Der var tale om en 25-årig mændsperson. Han var iført mørkt, sandsynligvis blot tøj, og en hvid eller gul strohat med udstående skygge i engelsk fasong med bund. Han havde et lille overskag, og han var almindelig af højde og bygning. Polside bad alle, der måtte have oplysning om denne her person, om at henvende sig. Det skrev ringstedet Folketidme. Det er bare ikke særlig specifikt. Ikke for tiden i hvert fald. Det var, hvad man havde der, ikke? Allerede i løbet af natten, mens eftersøgningen af Strids stadig stod på, var polside faktisk begyndt at lide efter forbryder. Der var kendt det for at have begået overgreb på børn. Altså før hun blev fundet, så klokken to om natten, da det stod klart for dem, der kan være sket noget her. Der begyndte de at kigge på, hvem kender vi, der har gjort noget ved børn før. Så det kan godt være, at de var langsomt i optrækket, men så gik de så også i gang. Sammen, lige præcis. De kontaktede bl.a. en skomager ved navn Carl Tysen, som både i nærheden af Strids hjem på Jæres gosvej. Misstanken til ham bundede i, at han netop var tidligere dømt for overgreb mod børn eller

usædlighed, som det blev kaldt.

Den gang, var han blevet i dømt to år i forbedringshuset, som var en straffeanstalt for personer, der havde gjort så skyldige i mildere forbrydelser.

Og som man forventet kunne forbedre sig ved det her fængselseophold.

Men, skrev demokraten Aarhus, straffen havde ikke virket forbedrene på ham.

Det er et degenererede og perværssyligt individ, skrev Ervisen.

Efter løsladelsen fra forbedringshuset, var skomaren blevet indlagt på en sindsygeanstalt i et år, efter at han igen havde forsøgt at lukke små piger i kvarteret omkring Jæres gosvej.

Og her var han så altså nu en frygtet skigelse.

Carl Tysen blev afhørt i forbindelse med Astrid Sagen, og her var han kommet med selvmådsigende ydringer.

Det havde yderligere vagt polices interesse for ham, og det blev besluttet at anholde ham.

Men sin alarmanget, som ti år i Marianne, havde givet manden, der havde trukket Astrid ind i skoven, passede ikke med skomærens udseende.

Pine havde fortalt, at manden var 25 år gammel, og skomæretysen var 39.

Pressen var skeptisk.

Ok, men hvis det er det eneste, altså, børn på den alder, de kan vurdere en på 20 af 85.

Ah, det måske lige overdrevet nok.

Lidt overdrevet.

Men ja, du er ret.

Aarhus stiftstidende skrev, at man rimeligvis måtte lyssle af skomæren, når nu Marianne sin alarmanget slet ikke passede.

Men herning Folkeblad skrev, at man måtte være varsom med at tilægge Mariannes beskrivelse af gerningsmanden for meget vigt.

For en ti år i PI kunne neppe vurdere, hvor voksen en voksenmand var.

Og altså 25 eller 39, ikke?

Når man er ti år gammel.

Det er jo muligt.

Ja, det er det samme.

Samtidig skulle man også huske, at hun selvfølgelig var påvirket af omstendighederne.

On i købet, ikke?

Hun havde blandt andet husket, at Astrid havde haft et vigt foreklade på, men det var faktisk blot.

Og igen, vidende forklaringer er i det hele taget sjældt noget værd.

Sjældt noget værd.

Og når vi så taler om et barn, ikke?

Som On i købet.

Er bange.

Er bange?

Ja.

Her, tidligt i efterforskningen, stod det i hvert fald klart, at morteren måtte være lokalkendt og sandsynligvis ophusianer.

Gerningsstedet var formentlig, at han havde kendt og udvalgt med omhug, for det lå i en godt skjult del af skoven.

Gik man den almindelige vej hen til Gerningsstedet, ville man komme forbi Frihedens Pavillon, et

lille spisessted.

Men her var morteren næppe kommet forbi. Det ville have været for risikabelt.

Han tog sandsynligvis i stedet Astrid med om bag Pavillon lang sin kolonihavforening og en tennisban, og videre over et piktrøjt hegn for at komme ind til det uferstyret Gerningssted. Det lyder stadig som en lang tur.

En lang tur, ja.

Der skulle ikke gå længe før polside begyndte at få henvendelser for folk, som var iuri efter at hjælpe til med opklaringen.

Enke Frupetersen og hendes teenagesøn henvendte satten 7. juni 1906 og fortalte, at de på drevstaden var på sparsertur i skoven.

Ved 18. tiden havde hun set en lille pige, der kom løbne, og 200 meter fra hende gik der en mand. Frupetersen kunne ikke se pins ansigt, men på størrelsen vurderede hun hen til at være 7-8 år gammel.

Pin havde en kjole på med røde og vide plitter, netop som den Astrid havde været iført, da hun forsvandt.

Frupetersen kunne også beskrive manden, han var høj og ganske pæn og iført blot tøj.

Han havde stråhat på og gik i lavet sko, han havde blot hård og overskæk.

Da pin løb forbi, ropte Frupetersen til hende, men Astrid stoppede ikke op, hun løb bare videre, rimeligvis ganske sanseløs af skræk end to århustæftstidme.

Manden gik efter pin, og enke Frupetersen så ham tanvid frake frem, som han iførte sig over den blå jægge.

Han fortsatte i løb i samme retning mod plantation, hvor Astrid senere blev fundet.

Der var noget underligt ved situationen med den lille pige, og manden tænkte Frupetersen, men ellers tænkte hun ikke videre over det, før hun hørte, at et barn var blevet drabt i marcelige spårgårdene.

Hun gik straks til politiet og fortalte, hvad hun og sønden havde set i plantation, og de var begge to sikre på, at de ville kunne genkende manden, sagde de til politiet.

Den 8. juni kontaktede en dreng ved navn Paul Petersen, politiet.

Han kunne fortælle, at hans mor samme aften som Astrid forsvandt og blev mørtet.

Omkring klokken 23.30 havde set en mand, der passede på sin alarmanget, det skriver visen Heimdal.

Moran havde været på besøg hos en veninde og var på vej hjem til Fods.

Hun måde ikke have taget mange skridt før veninden sagde, se.

Moran kiggede op og så, at en mand sprang over et sterkidt ved en af de nærmeste villa-haver.

Manden var en hvid frake over armen og svejede til sin alarmanget og den mand, som enke fra Petersen og hens sønd havde set i skoven, sent på eftermiddagen.

Manden fortsatte i løb nede af strandvaren og forsvandt.

Som vi ved, havde politiet anholdt sko-maren, fordi han var en kendt siddelighedsforbrudder, der havde begået flere voldtægter.

Og selvom han ikke umiddelbart passede på sin alarmanget ikke fuldstændigt i hvert fald, som flere vidner nu var kommet med, så havde man altså valgt at tilbageholde ham.

Nogle spekulerede i, at det måske mest var for sko-mærtysens egen skyld, fordi befolkningen var så ophisset, at han meget vel kunne risikere at blive angrebet.

Og hvem var han så egentlig?

Carl Thyssen blev født i 1867 i næste ryd.

Hans far var muermæster, og som barn led han af hybige krampeanfald og klade over smerter i maven og ved hjertet.

Krampeanfaldene blev beskrevet som noget, der mindede om epilepsi.

En dag kom en mand bærende med den lille Carl, som var bevidstløs og havde frod om munden.

Moran troede, at han skulle dø, men han kom til sig selv.

At de elve børn, Carl Thyssens forældre fik, døde sju af dem af hjertefejl eller tuberkulose.

Familien flyttede til København, da Carl Thyssen var en stor dreng, og her begyndte hans far at drikke.

Senere blev Thyssen kasseret af militæret, begrundet hans hjerteproblemer.

Carl Thyssen hoppede fra det ene håndværkerjob til det andet.

I løbet af sin ungeår blev han en del af det hård miljø på gaden i København.

Han fik flere dumme for tyveri og tikkeri.

Men en dag blev han medlem af fralsens her, og det skulle vise sig at blive et vennepunkt.

Thyssen kom til Kærtemæne på fyn og blev skomager, og det var også her han mødte sin hustru.

Men det svære betydte ikke, at han nu var en god og nytte og som vidighedsfuld samfundsborgere.

I begyndelsen af 30'erne blev han dømt for seksuelle overgreb på to små piger, som han havde mødt tilfældigt en aften, hvor han var fuld.

Han endte med at blive i dømt 20-dages vand og brød for forbrødelser.

Der var faktisk mildere straffe dengang end i dag.

20-dage?

Ja, det er ikke langt.

Vi straffer hårdere nu, end vi gjorde dengang, hvilket er ret vildt, ikke?

10-dage per barn, han overfaldte, ikke?

Og de her 20-dage virkede altså åbenbart heller ikke afskrækkende på ham.

For tre år senere omkring 1903 blev han igen dømt for overgreb.

Denne her gang lød straffen på to års forbedringshus arbejde i statsfængselet i Horsens for voldtægt af en blomsterpige.

Det blev ikke i forbindelse med nogle af dommene vurderet, at han var sindsyg.

Fængselspresten i Horsens Pasterbro oplevede Carl Tyssen som meget religiøs og som en mærkelig fange, der var noget dobbelt ved ham, bemærket han.

Altså fordi han både var ekstremt religiøs og så også havde voldtægtet børnæg.

Da han blev lystslat vurderet fængselspersonalet, at han ikke var klar til at komme ud i samfundet igen uden videre.

Derfor blev han sendt til et slags udslusningshjem, der skulle forberede ham på at komme tilbage til verden uden for fængselet.

Carl Tyssen var gift og boede på Jæresgårdsvej 12, altså ganske tæt på Astrid og hendes familie, som boede nummer 27.

Han og konen havde tre plejbørn sammen.

Og nu sagde jeg, at det ikke blev vurderet, at han var sindsyg i forbindelse med de her domme for voldtægt,

men han havde i hvert fald én gang været indlagt på sindsygehospitalet i Riesgård i Aarhus.

Her vurderede Dr. Holmham i følge Aarhus stiftstidende til at være ikke enlig sindsyg, men at han leder ind til tider syglig sexuell ophisselse og havde svært ved at tøjle sig.

Så det var liksom diagnosen i forhold til, at han blev ved med at lukke børn og forgrube sig på børn. Han er ikke sindsyg, han kan bare ikke styre sig.

Han kan bare ikke styre sig.

Og ikke rigtig noget om, at det er så hver eneste gang vi har gået ud over børn.

Nej.

Det er ikke bare hvem som helst, han springer på.

Nej.

Allerede fra starten af, havde politimester Christian Mautalus Jespersen haft en nane mistanke til sko-mæren.

Selvom han ikke helt passede på sin alarmanget eller sin alarmangernør, for der var altså nogle lidt forskellige nu,

så var det her med hans tidligere domme og nærhed til Astrid noget han ikke kunne se bort fra.

Og den 10. juni 1906, fire dage efter moret på Astrid Olsen, kunne Aarhus stiftstidende oplejse, at politiet ikke alene havde fundet morderne.

Han havde også tilstået.

Okay.

En kvart over to om eftermiddagen kunne politiet meddele pressen, at sko-mæren tygesen havde akkent, at han havde slået Astrid i hjæl.

Halv anden team senere havde nyheden spredt sig til det mest af Aarhus,

og straks begyndte det at vremle med folk for en rådhuset, som var lettet over, at gærningsmanden var fundet

og håbet at fange et glimt af ham.

Tilståelsen kom ikke kun som en overraskelse for befolkningen, den kom også som en overraskelse for politiet.

Lester Jespersen havde nemlig slet ikke nævnt drab sagen for sko-mæretysen under afhøringerne af ham.

Sko-mæren var allerede blevet anholdt om natten, som vi ved, mens man stadig ledte efter Astrid, og igennem alt den tid han havde været tilbageholdt, havde der stået en vagt for sko-mærens dør, så han ikke ville få noget at vide om moret eller efterforskningen.

Okay, så da de har afhørt ham, så har de alene spurgt ind til, hvad har du lavet, hvor har du været her for til os,

og hvad du har lyst til?

Ja, politimæsteren havde kun bedt ham redegøre for, hvor han var mellem klokken 17 og 18 den aftenen Astrid forsvandt.

I lang tid havde Tysen nægtet at have været i Marcelisborgsskårne på drabstidspunktet.

Han havde været derhjemme klokken 18 på moraftenen hevetet han.

Men politiet visste og kunne bevise, at Tysen først havde været hjemme klokken 18.55.

Derfor besluttede politiet i følgeoverhus stiftstidende, at rense af hans hjem, og her gjorde de et vigtigt fund.

En rulle sejl garn af samme type som den Astrid, var blevet stranguleret og hængte op i træet med. Og nu må de så have konfronteret ham med noget af det, de havde, fordi da det gik op for sko-mæren,

hvor stærke beviserne mod ham var, blev han tavs. Så sagde han, jeg er en morder.

Carl Tysen brød sammen klokken 14 under politimester Jespersens afhøring.

Nu havde han ikke blot været i skoven, han havde også slået Astrid i alle, er kendt han. Så må de have, de må have kommet med nogle antydninger, de har måske ikke talet om Astrid eller en lille pige, men altså de er jo kommet ind på hvorfor han sidder og hvorfor de er interesseret i ham. Til sidst, ikke? Altså da han først blev tilbageholdt og afhørte, at de så ikke havde fundet hende, så var det noget andet, ikke?

Ja.

Til sidst har de så oprættet på.

Macrofuld det tallige ridom fortalte han om drabet.

Tysen forklarede, at han havde voldtaget og mishandlet Astrid.

Der efter var han blevet bange for at blive opdagede, og derfor havde han stranguleret Astrid med den snor han havde i lommen.

Poltimesteren vurderede ikke, at drabet var overlagt, selvom Tysen havde haft snor han i lommen.

Det var jo ikke ualmindeligt, at håndværker havde snor i lommen konkluderet han.

Klocken fire næste morgen, den 10. juni, fire dage efter Astrids forsvinden, kørte en drosche op foran resten i Aarhus.

Poltimester Jespersen steg ind sammen med polterassistent Hauerbak, en efterforsker og den siktede.

Tysen var iført håndjern, og fra dem gik en kæde under tøret ned til en ring under det ene knæ.

Hestevognen kørte ud til det sted, hvor Astrid var forsvundet, og her stedt de ud.

Tysen pegede og sagde, det var der, om det sted han havde mødt Astrid og Marianne.

Jeg tog den lille pi ved hånden og låede hende en tår, hvis hun ville følge mæmmer, og så gik vi denne vej, fortalt han til Aarhus defstidende.

Tysen viste vejen, mens Poltimester Jespersen fulgte efter.

Han gik op mod Marcelisborg, lavede og videre op af Ellemagsvej.

Her gik han til Venstre og ned af en privat vej mellem kolonihaverne.

Så gik han videre til Højre langt Skorgen og over et piktrådsejn.

Han fortalte, at han var gået overhejnet, mens lille Astrid var kravlet under det.

Betjentene og Tysen gik videre gennem en lille grænplantage og kom til endnu et piktrådsejn.

Jeg løftede pin overhejnet her, fortalte Tysen.

De gik videre gennem grænplantagen og så ud på en åben plads.

Her gik han til Venstre mod en grøft, indtil han nåede til et stoltrådsejn.

Der var ikke et stoltrådsejn den dag, sagde han, og det var sandt.

Skorfoden havde sat hejnet op efter drabet.

Hvad med det her med, at hun var løbet fra ham?

Ja, det tror jeg faktisk, at det viser, at der ikke rigtigt var noget om.

Nej, det havde været en anden lille pige, hun så.

Det har man så konkluderet, at det var en far og et andet barn.

Men det er bare positivt, fordi jeg sad hele tiden og forventede, at du ville sige til mig, at måske det kommer i nu, men at det ikke var ham, at det var en fast tilståelse.

Men nu har han ført dem hele vejen derhen, og der er ikke noget, der tyder på, at der er en politimand, der visker noget i øget på ham.

Nej, og stadig skal man huske, at der er meget han ikke ved.

Han har ikke været exponeret for pressens stækning.

Nej, det er jo det, jeg mener med, om der er en politimand, der visker lidt i øget på ham, hvad det er, han skal gøre og sige for at få en skyldi. Men det er faktisk interessant, at du tænker tanken, fordi det var der også nogle andre, der gjorde, der var nogle andre, der var sådan, han er gal ham her, han er sindssyg. Vi kan ikke stole på den tilståelse.

Nej.

Men jeg kan godt afsløre, at alt tyder altså på, at det var ham.

Ja.

For øjeblikket senere ankom de til Gærningsstedet, hvor tusind stoppede.

Der var det, men har meget forandret, sagde han,

og det havde han ret i.

De hundrede, hvis ikke tusindvis af besøgende på Gærningsstedet, havde trampet græset helt ned.

Og så hørte i det her, træet, som Astrid var blevet fundet halv hængende fra,

var snittet op, stumt for stumt og taget med hjem som souvenirs.

Er alle muligt forskellige besøg.

Folk, der havde været nysgerrige og interesseret i sagen.

Okay.

De var valgfartede der til.

Så du var ikke engang på et tid, der havde taget det med, som bevismateriel.

Nej.

Det var simpelthen souvenirs.

Folk havde skåret det op, altså du, og du skal fortsætte dig i lille træ,

lavet lav samme træ.

Jo, men altså, vi hørte jo også i dine fortællinger om et gin,

og det var en ting, det er en ting.

Altså folk, der havde lavet souvenirs.

Ja, de havde taget hendes gravsten.

Ja, var det træet.

Det er meget bizart, ikke?

Ja, det er det altså.

Og så i det hele taget var hele stedet trampet ned fuldstændig,

fordi der havde været så mange.

På gæring stedet gen 2000 sin tilståelse,

og jeg havde været lige igen,

han fortalte det meget detaljeret om, hvad der var sket.

Først havde han fået astrid til at tage tøjet af ved at love hende en krone.

Astrid havde smilet, sagde han,

og så havde de begge hjulpet hende af med tøjet.

Da han bag efter havde voldtaget astrid

og mishandlet hende med en kniv,

og til sidst drabt hende ved omsnøring af halsen,

tørrede han blodet han havde fået på hænderne af i astrids tøj,

før han foldede det,

og lavede det i en pen stakk ved siden af det halv hængende lig.

Der var ikke kommet blod på hans eget tøj.
Han betone, at han ikke havde kvalgt hende med hænderne,
før han havde hængt hende op i træet.
Altså så der gjorde han det bag efter.
Hun var død, og det er blevet hængt op.
Han fortalte bare, at jeg ikke har kværket hende.
Som om, at det var hende.
Og hvad så betyder det så, at hun var levende, da du hængte hende op,
og du så hende død, eller hvad?
Og så har du sikret dig, at hun døde, ikke?
Jeg ved ikke, hvorfor det var vigtigt for mig at sige,
at han ikke havde kværket hende,
men at det var hængningen hun døde af.
Og så gik han hjem.
Han var jo en omvej udenom Pavlions, for ikke at blive set.
Så gik han tilbage til Marcelisborg Lade,
og videre hjem af Odensegade og Emalia Gade.
Og hjemme hos familien låd han som ingenting.
Men det her skulle jo så faktisk være sket ret hurtigt.
Ja, det er rigtigt.
Altså ved, at han har kun et vinter på en timstid,
eller sådan noget, ikke?
Ja, det er rigtigt.
Altså det er meget, han har gjort ved hende.
Altså, ja, jeg ved ikke om det er en timstid,
fordi de trøter ud ved 16 tiderne, ikke?
Ja.
Altså pigerne.
Og så tror jeg ikke, der er gået længe før Marianne.
Okay, så han kan godt have nogle timer.
Så det kan godt være startet tidligere.
Men jeg tænker, der heller ikke, at det nødvendigvis
har taget særlig længevel.
Ej, men de skulle også bare gå langt.
Det virker måske også længe,
når man hører, hvor meget hun skulle gå igennem.
Så strækker det sig uendeligt på en eller anden måde.
Ja.
Efter gentagelsen af sin tilståelse
og udpegningen af Gerningsstedet,
kørte Drosjen Tysen til kommunehospitalets Lihus.
Her måtte han støtte sig til væggen,
fordi han vagtlede så meget i knæene.
Han skulle konfronteres med leder af sit offer.

Politiemasteren tog kledet væk fra Astrid's ansigt og spurgte om det var hende han havde tilstået forbrydelsen på. Tysen blev bleg og sagde stille, at det var lille Astrid. Og det var jo ligesom den idé, man havde den gang, Han havde dengang, at når man konfronterede en morder med sit offer, så ville man kunne se på dem, at de ville erkende, at det var dem, for så ville de have så meget medfølelse, at det kunne de ikke lave med. Hvilket er en lidt for skruet tankegang, fordi for det første kan psykopatiske, sadistiske voldforbliv og sætnings ikkevis følelser. Jo, og så synes jeg også, at det er... Hvis de havde følelser, ville de ikke have gjort det. Nej, og jeg synes også, at det er nogle grænser, der har skridt over for offeret. Han skal jo også konfronteres igen med manden, der drabte hende. Det tænkte jeg også på. Ja, hun er død, men der er noget i mig, som strider i forhold til, at hun igen skal være tæt på ham. Det var faktisk præcis også min tanke, og jeg er ikke sikker på, hvorfor tynesen skulle konfronteres med leden, og nu han havde tilstået forbrydelsen. Men altså måske så politiet det som en ekstra sikkerhed. Når man er en ekstra sikkerhed, så kunne de sætte to streger ud, og ikke her ville han så erkende den igen. Og de ville kunne sige, om vi kunne se på ham, da han så lede, at det var ham. Et ekstra bevis er nu 1906. For øvrigt ville der, om man ikke kendte forbrydelsen, ikke have været noget som helst uhyggevæggende ved det lille li. Alle Astrid lå smykket med blomster under det vide dække, og så ganske ud, som om hun sov. Det skrev overhudsæftstidene. Og det tænker jeg så, at jeg har været fordi, at det var fra halsen og op, ikke? Fordi det blev virkelig beskrevet, at hun var blevet lemlæstet, ikke? Fra Kommunehospitalets ligehus kørte Drosjen med politifolk, nøg 20, tilbage til stationen, hvor han endnu en gang blev afhørt. Han gænge to ædder sine tilståelse og blev igenført tilbage til selve. Da politimaster Christian Jespersen fortalte pressen om Carl Tysens tilståelse, sagde han sådan her. Tysen er i høj grad et degenererede menneske, som hører hjemme under los og slo på en sindssygeanstalt. Altså, så dengang sagde man, hvad man tænkte, ikke? Det er en politimester, der siger, han er degenererede, han skal på en sindssygeanstalt. Ej, det ville man ikke høre i dag. Ej, det ville man altså ikke. Om aftenen, onsdag den 13. juni en uge efter forbrydelsen, blev Astrid begravet op mod 15.000. 15.000 berørte borger og møtte op på Kirkegården, og allerede fra morgenen blev der flade på halv år hele byen. Der var blevet samlet 1000 kroner ind til at dække omkostningerne til begravelsen for at hjælpe Astrids fatige og sovrante forældre, og årsagen til, at man holdt begravelsen om aftenen var, at flere arbejderfamiljer i Naples lavede så

havde mulighed for at deltage.

Klocken 19 blev den blomsterpøntede kistebordet ud af Kirken til tonerne af Beethoven's servemarch.

Astrids klassekamera, der gik foran kisten, klædt i vit og strød blomster ud på ruten.

Der var tale om et optog i byen, hvor også alle prester i byen deltog og et musikkorps gik allervorst, og det hele var arrangeret af det socialdemokratiske byråds medlem Peter Sabro.

Der blev også senere rejst en minde sten på Astrids grav, den gader godt og videre med den sted i ærter i dag.

Dagen efter, begravelsen bemærkede en avis, at der var tale om den største servedemonstration overhus, nogen siden havde set.

Så igen, det var altså virkelig en sag, som Alvar optagede af at slet ikke kunne forstå, kunne finde behov for at serve sammen, ikke sammen med familien.

Kender du Beton Sørgmars?

Måske når jeg hører den.

Den er meget mørk og tung.

Altså hvis du forestiller dig, at hun blev bråd ud af kirken til den.

Ja.

Godt lige tage et lille minut.

Meget mørk og tung, men også smuk.

Det lyder som en statsbegravelse næsten, ikke?

15.000.

Det er jo vanvendigt mange mennesker, ikke?

Jeg ved, hvordan det har været for familien.

Altså, de har da sikkert også været taknemmelige for, at det blev en flot begravelse, og at de havde råd til, at det overhovedet fandt sted, ikke?

Ja, ja.

Stemningen i befolkningen var klar.

Strafen for så modbydelig en forbrydelse, en voldtægt mishandling og et mor på et barn, burde være dødsstraf.

Men tysen var jo galt, det måtte han være, kunne man overhovedet stole på hans tilstole.

At han var sindssyg, var ikke kun noget befolkningen, hvor overbevist om.

Det var lægerne også.

Den 2. august 1906, små to måneder efterdrappet på Astrid, blev tysen flyttet fra arresten til sindssygehospitalet i Riskov.

Og to dage senere forsøgte han at hænge sig i et reb, han havde lavet ved at rive sit pudbetræk i strimler.

I 1906 var det 14 år siden, der sidst var blevet fortaget en henretelse i Danmark.

Selvom det stadig var en lovlig mulighed.

Men på grund af grovheden ved moret på Astrid begyndte justitsminister Peter eller Alberti, at overveje om den hårst tænkelige strafskutages i brug igen.

Han kontaktede en der skabretter Jens Karl Theodor Seistrup, som havde stået for den seneste henretelse i Danmark, halsukningen af Jens Nilsen.

For at høre, om han havde remedierne klar, hvis tysen skulle henrettes.

Har du pusset øksen?

Ja, har du øksen liggende, og det hele, og er du klar til at gøre det, ikke?
Men skabretteren havde på ingen måde lyst til at stå for en henretelse igen.
Justitsministeren fik derfor ansat en ny skabretter, en tidligere slagter og politimand fra slagelse.
Men han skulle altså ende med aldrig at fortage en henretelse, hverken på tysen eller andre.
For inden beslutningen om 39 år i Karl tysen skabne blev truffet, døde han af lungebetalelse på Sint Sygehospitalet i Aarhus den 7. november 1906.
Så det vil sige godt fem måneder efter drabet på Astrid Olsen.
Er lungebetalelse?
Er lungebetalelse enormt mand, men altså ja på den tid?
Ja, det var noget, man døde af. Det er en alvorlig sygdom.
Tror du ikke, hvis det var et tilfælde af, at han var blevet drabt af en med-patient?
De tror ikke, man ville have haft noget problem med at fortælle mig.
Tror du ikke, at man havde fortalt det så?
Ja, det tænkte jeg også.
Så sådan ender den hjerteskræne historie om lille Astrid, der tog ud til Marcelis Borgsgårdene for at plukke blomster med sin legekammerat, og så blev hun mishandlet og drabt.
Hængte du op i tre, og der er lavet skillingevis over det her, hvor man kan læse syg, hele hendesnæg.
På de, det påvirket, folk så vundt.
Og så gik de simpelthen byerne rundt, og det var så en af måderne, man kunne finde ud af, hvad der var sket i Aarhus.
Og bearbejde, sikker du også ikke?
Både for at læse og høre om det, men også for at bearbejde det.
Det er ekstra, altså det er jo bare grumt, det er grovfuldt.
Det er det virkelig.
Men det er også så scenisk, så billedeligt for mig, hvordan hun blev hængt op.
Og så det bliver uvirkeligt på en eller anden måde, fordi det er teatralsk, det er unødvendigt.
Og mishandler hende så grovfuldt, og så...
Og det siger jo også noget om, at han lov.
For det handlede jo ikke bare om, at han prøvede at fortælle, så blev jeg bange for, at hun ville slade.
Hvor jeg voldtagede hende, så var jeg bange.
Jeg havde voldtagede mishandlet.
Nej, altså hvad handlede det om at hænge hende op i et træ, hvis det bare var noget med at skulle lukke munden på hende?
Ja.
Hun er syv år gammel.
Så den første betjent forsted havde jo fuldstændigt ret.
Det siger ud til, at morteren ikke bare har gjort alt det her.
Det her voldtagede mishandlet hængede hende op, mørtede hende ved hængning.
Han har også nytte.
Han har nytte, og han har ønsket, det skulle ses.
Ja, og det kunne de allerede se dengang.
Ja.

Han har især deltid ønsket, at det skulle hans værk skulle ses.
Det er udstilling på en eller anden måde, ikke?
Ja, det er jo en udstilling.
Det er jo en syv syv udstilling.
Nej.
Skult hun har heist op.
Ja, se, hvad jeg har gjort og blået for at blå det.
Og være sikker på, at hun bliver set.
Og bliver set på den måde, som han har arrangeret det på.
Ja.
Han bestemmer, hvordan hun skal ses.
Præcis.
I det hele taget, at han er i kontrol her, ikke?
Derfor er det altså også lidt interessant, at han politi med sådan her på et tidspunkt
forsagt noget med, at vi tror ikke, at det var overlagt,
selvom han havde snoren i lommen.
Bare sådan, har du set, hvad han har gjort?
Ja.
Det kan ikke være andet en overlagt.
Nej, det kan godt være, at det var i tilfælde, at det blev lille astret.
Altså, at det ville have været hvilken som helst.
Han var kommet på tværs af, og havde kunne se, at det her kan det lade sig gøre.
Ja.
Men ja, han har haft tanken, inden han gik helt sikkert ud.
Og så vil jeg sige, selvom politiet var langsom i optrækket,
så er det jo stadig vildt fascinerende at læse om politiarbejde i sådan en sag,
for mere end 100 år siden.
Man gik til det, og tog det alvorligt med afhøringer,
og havde en idé om, hvordan man skulle gribe det an,
i forhold til ikke at fortælle ham noget.
Og der blev også fortædt kemiske undersøgelser af hans tøj,
for at kunne...
For at finde blod?
Ja, ja.
For at kunne sige, at eller, at der er spor af skoven derude, ikke på ham.
Og man undersøgte rabet for, at der var græs i knuden.
I knuden, ja.
Så allerede den gang, hvor man altså...
Men jeg kunne rigtig godt have tænkt mig,
at man havde taget det alvorligt, da hun blev meldt savnet,
og man så havde haft nutidens politihun,
og havde kunne rykke ud med det samme.
Men selv i nutiden er vi jo ikke altid dygtige,
til at tage det alvorligt med det samme.

Nej.

Det er vi ikke.

Og det kunne vi jo allerede have lært noget af i 1906, kan man sige.

Ja.

Det skete så også i 2016, hvor mange år efter det.

Det er 110 år senere.

Det tror jeg er rigtig tegnet ud.

Nå.

Ja.

Men historien om Astrød og Obsen.

Ja.

Og fortæl os lige, hvis I er fra Aarhus,
om hendes mindstens sted i Storv.

Ja.

Det vil vi gerne vide.

Ja.

Har du fået noget på noget helt andet?

Det tror jeg roligt, man kan sige.

Ja, og vi er i Danmark.

Vi er i Danmark, ja.

Og vi skal ikke helt så langt tilbage i tiden den her gang.

Okay.

Skibet klar til madpakken.

Bestil nu og forlevede det, du lige står og mangler.

Så sparer du tid og en dag til at lave priser.

Og husk, at vi priser med til hver dag 1500, hva'er mod discount.

Næmmer nemlig.

Kender du os det?

Folk kører jo som sindsygt.

Altså, har de trukket deres kørgård i en automat?

Nej.

Nej, nej.

Jeg kører præcis, som man skal.

Bare roligt.

Det er helt normalt.

Med dine kørerindskaber kunne du overveje at køre ned i den nærmeste normalbutik.

Vi sælger alt du bruger til daglig og meget mere til faste lave normal priser.

Alt bruger til for kørekort.

Stærkeste udvalg af nordiske og britiske krimiserier.

Mer er opklare.

Mer action.

Mer spænding.

Stream nu på Simor.

Han er formiddagen mandag den 8. februar 1988.

Vånede en 31-årig mand ved siden af sin kæreste.
Han sagde, god morgen, lilsikkert, som så mange gange før.
Men denne her dag kom der ikke noget svar.
Han havde været på hvertuse aften før sit så vanlige stamsted,
og hun havde allerede ligget i sengen, da han kom hjem.
Hun havde været lidt koldt, da han havde lagt sig, så han havde omsorgsfuldt lagt en ekstra dyne
henover hende, så hun ikke skulle fryse.
Manden var arbejdsløs og havde været i nogle år, så han havde som altid god tid.
Jeg laver kaffe og morgenmad, sagde han ud i rummet efter han havde rejst sig fra sengen.
Hun reagerede ikke, men han gik alligevel i gang med morgenritualet.
Men uanset, hvor mange varme tæpper han lavede over hende,
hvor godt kaffe og morgenbrød duftede,
eller hvor mange gange han talte til hende, mens hun lå under dynerne,
men hun aldrig kom til at svare ham.
Kvinde, som manden kaldte sine forlåget, 25 år i Gitte Nærum lå død i dobbelsen.
Men det reagerede han ikke umiddelbart på.
Selvom Gitte lå død i den lejlighed, han lavede på Lærkevej i Langesø på alts i Sønderjylland,
levede den 31 år i mand videre, som om inden det var hent.
Det gjorde han i hele to døgn.
To døgn.
To gange lavede han sig til at sove ved siden af hende
og stød op, som om alt var i den skyndeste orden.
Gjorde det han plejede, inden turen gik til Stamværtuset,
og så hjem igen og få frem næste dag.
Det er ikke til at sige, hvor lang tid han ville have fortsat,
men tirsdag aften, den 9. februar 1948,
kom Ejren af lejligheden på Lærkevej tilfældigvis forbi.
Af uvisse årsager låste hun sig følge ekstra bladet ind,
og det var derfor hende, der gjorde det grovfulde fund.
Da hun fandt Gitte død i sengen, tilkaldte hun straks politiet.
De mødte talstærkt op på adressen, og gik i gang med deres efterforskning,
der var ingen tvivl om, at de stod med en drabsag.
Ved et rent tilfælde kom den 31-årige, som var indtidagende om,
at Gitte var blevet fundet hjem, mens politiet stadig var på adressen.
I følge BT var de ved at være færdige med deres indledende arbejde,
og var på vej væk i det, han kom hjem.
Han viste godt, hvad klokken havde slået,
og at politiet nu som det første ville lide efter ham.
Han valgte at gå ned til den lokale telefonbox i Langesø,
hvor han ringede til politiet og meld sig selv.
Hvorfor han ikke bare henvendt sig til politiet på stedet, det ved jeg ikke,
men han blev tolv modigt stående ved telefonboxen,
og klokken 25.15, tirsdag den 9. februar 1988,
kunne politiet helt udramatisk anholde ham,

og tage ham med på stationen, hvor de sikrede ham for drab.

I grundlovsforhøret i retten i Sønderborg, som fandt stedet dagen efter om onsdagen, nægtede den 31-årige så skyldig i drab.

Han sagde i følge, at Jyske Tidnes ledt er rett, jeg var ikke klar over, at hun var død.

Det hele var som en mærkelig døsede drøm fra søndag efter med dag til tirsdag aften.

Han kunne selvfølgelig ikke lave det være ved det, og i retten i Sønderborg skulle han prøve at forklare, hvad der havde let op til den skæbnesvanger dag, og hvad der i følge ham var sket med Gitte.

Det havde været et lys fra enden af tunnelen for ham, da de to tilfældigt var stødt på en anden 500 tidligere i september 1987.

Han var med i en livskrise, som startede få år tidligere, da forholdet til hans forhåndværende kæreste var gået i stykker, og han var flyttet fra hende og deres to børn.

Han var begyndt at drikke, mistede sit arbejde på Danfos i Norborg, og var i en økonomisk familie- og arbejdsmæssig nedtur, da han mødt Gitte. Han beskrev hende i følge lyske tidene som et lyspunkt, og de flyttede hurtigt sammen.

De møtte hinanden den 9. september 1987, allerede den 20. september, altså få dage efter de havde mødt hinanden, valgte det, at de ville bo sammen i hans lejlighed, og i følge den 31. år blev de også hurtigt forlåget.

Men det gik ikke, forklared han i følge B.T. i Grundlås forhøret. Trots ny forælskelsen var der ofte ureindstemtelser mellem dem, og Gitte flyttede ud og ind af lejligheden.

Vi kunne have det som blommen i et æg, men ind imellem livet vi som hun og Kat fortalte han i retten, og så fortsat han.

Det var altid Gitte, der begyndte med at give lysinger, når vi kom op af skændens.

Det gjorde hun også sønt af eftermiddag.

Jeg ville give hende en lærestrej, men ikke slå hende i hjæl.

Og vi taler om, at de nuede at kende hinanden i fem måneder?

Fem måneder, ja.

Og der var fysiske sammenstået?

Der var på det her tidspunkt allerede fysiske sammenstået, og i følge ham var det Gitte, der startede hver gang det skete. Og de gik fra hinanden, når hun flyttede ud og ind, wow, ind og ud frem og tilbage, ikke?

Det er meget stort forhold.

Han indrømmede, at Gitte gennem deres lige knapp 500 korte forhold, flere gange talte om, at hun følte sig for ung til et fast forhold,

og at hun synes, at de var flyttet sammen for tidligt.
Den 31-årige fortalte, at hun kort før den fortalte weekend,
havde ophedt deres forlåselse og var flyttet ud af lejligheden.
At forholdet til Gitte skulle slutte,
og det var simpelthen til at rappe for ham, som han beskrevde i ratten.
Inden weekenden, fredag den 50. februar,
havde han været så nedtrykt, at han gik med tanker om at tage sit eget liv.
Derfor havde han skrevet en række afskedsbræve.
Et af dem havde han i følge Jyllands posten puttet i postkassen
og adresseret til Gitte.
Efter han havde postet brævet, var han gået på Sparto,
en lokal bodega, og her mødte han tilfældigvis Gitte.
Han var frem om hans forklaring i ratten fortalt noget om, hvad de havde talet om,
men Gitte var ind med at tage med ham hjem til lejligheden på Lærkevej.
I følget den 31. års forklaring, fordi de to havde fundet sammen igen.
Lørdag havde været en stille og rolig dag,
og Gitte var også blevet og havde overnattet til søndag.
Om morgenen var de kommet op af skendens ord nået kortspil,
og Gitte havde valgt at gå i seng igen.
Mens hun lå og så i soveværelset, hen på eftermiddagen,
kom lejlighedens ejer og nogle andre bekendte på besøg forklaret den 31. årige,
da de gik igen ved 16. tiden smækket de døren i.
Det havde fået Gitte til at komme farende ud.
Den siktede forklarede i ratten, at hun var kommet ind i stuen,
kun iført trodsere og havde skælt ham ud over larmen.
Jeg sagde til hende, at hun ikke både har mere,
og at hun bare skulle tige stille.
Så gav hun mig en losing, og jeg knallede hende ind.
Derefter var de i følge ham kommet op og slås.
De væltede, kæmpende rundt på guldet, indtil han satte sig oskrevs på hende,
og lavede et knæ på hver arm.
På den måde holdte han hende fast, samtidig med han havde hænderne fri
til at lægge omkring hendes hals.
Og så trykket han til.
Han trykket til, indtil hun ikke længere gjorde modstand.
Eksterbladet beskrev, hvordan han havde fortalt i ratten,
at han så havde rejst sig op, og havde tændt en sigarat,
mens han rystede over hele kroppen.
Anklæren politifulmægtig Karl Damgaard Spurte i følge Bt.
Hvorfor tilkaldte du ikke hjælp?
Svaret lød, det tænkte jeg slet ikke på.
I stedet bar han lide ind i soveværelset og lavede hende i sengen,
og putte hende under en dyne.
Senere gik han på vertshus,

og da han kom tilbage til lejligheden midt på aften,
sat han sig for at se lidt tv,
før han lavede sig i dobbel sengen ved siden af 25 år i Gidenæum,
som han havde drabt få timer tidligere.
Da han lå i sengen, gav han hende en ekstra dyne på.
Jeg synes, hun var så koldt, som han forklarede.
Han fald der efter i søvn,
og vognede altså i løbet af formiddagen mandag den 8. februar.
Mens lide lå i soveværelset fortsatte han sin vante dagligdag,
han læste sine mornaviser, så formiddagsprogrammerne på tysk tv,
og ved middags tid gik han i følge B til en tur på Stamværtus.
Først ved 23 tiden kom han tilbage til lejligheden,
hvor han igen havde lagt sig til at sove ved siden af Gitte,
der lå død ved siden af ham i sengen.
Hvor er det sådan et fortrængningsfortøg?
Altså han tænkte, hvis jeg fortsætter med at leve som jeg plejer,
så går det nok væk det hele.
Så går det væk?
Så lever almindeligt, så er alt almindeligt.
Ja, det ved jeg simpelthen ikke.
Altså kan han virkelig have tænkt, det er der noget, der tyder på.
Han kan komme også med nogle kommentarer senere,
som de som tyder på, at det må ikke være sket, så er det ikke sket.
Ja, og det er jo irrationelt, fordi hvis han havde tænkt rationelt,
så havde han jo godt vist, men det her er ikke holdbart.
Jeg hører ikke bare at leve mit liv, som jeg plejer,
fordi på et eller andet tidspunkt, så er jeg nødt til at gå til bekendelse.
Ja.
Så jeg tror ikke så meget, hvis det handler om at skjule det,
så vil han jo forsøge at skjule det, men det gjorde han jo ikke.
Hun lå i sengen.
Nej, der er han ikke på det her tidspunkt kommet til i hvert fald.
I løbet af tirsdagen, der var realiteterne måske så også begyndte
at gå op fra den 31-årige.
I hvert fald forsøgte han at gå selvmord af to omgange.
Ja.
Først ved at skære pulsovn over med et barberblad,
og da det ikke gik, som han havde tænkt,
forsøgte han at hænge sig med en elledning.
Men som han forklarede i retten, i at ture alligevel ikke.
Den 31-årige nægtede sig i grundlåsforhøret skyldig i drab.
Han var godt klar over, at han var skyldig gittestød,
men han postede, at det aldrig havde været hans intention at drepe hen.
Det var politiet ikke enige i,

og de mente, at de havde fundet et bevis under den første rentsagning af hans lejlighed, som understøttede deres postand om, at han havde planlagt drabet på Gittenevrom. Det drejede sig om et afskedsbræv, som den 31-årige havde skrevet, et bræv, der havde en noget afslørende ordlyd. Brævet var stilet til Gittenevroms mor, og her i støtter blandt andet. Jeg kunne ikke klare, at hun blev ved med at udnytte mig. Jeg elskede hende over alt på jorden, og jeg håber, jeg kan følge hende, når jeg har taget mit eget liv. I ekstra blad kunne man læse af brævet sluttet med ordene, når I finder os arm i arm, håber jeg, at du kan acceptere min beslutning. Spørgsmålet var jo så, om han skrev brævet før eller efter han slog i det hjæl. Selv påstod han, at han skrev brævet i timerne efter drabet, men politiet var af den opfattelse, at han havde planlagt, at han ville drepe hen, og efterfølgende slog sig selv hjæl, og at brævet var skrevet inden noget af det skete. I lejligheden havde kriminalpolitiet nemlig fundet flere afskedsbræv, som heller ikke var sindt. Brævet de menede var skrevet fredag, sammen med det ene bræv han havde skrevet, og som han havde postet til Gidde. Ved grundlåsforhøres afslutning blev den 31, hvor i mand varteksfængslet i fire uger, sigtede for drabet på 25 år i Gidde-Neum. Samtidig bestemte retten, at han skulle mentale under søges ambulant, inden varteksfængselings udløb. Han havde ikke noget at indvende til rettens beslutninger, og kæreede derfor ikke noget af det til land 13. I BT kunne man dagen efter grundlåsforhøret læse en noget overraskende artikel. Gidde-Neum var nemlig til synlædende gift. I evisen blev 39, hvor i mand, sittede således. Gidde og jeg var frisendet og levede i et åbent ægteskab. Vi var indimellem væk fra hinanden og levede hver sit liv, men det er grov somt, at det skulle gå hen på den måde. Måske kunne vort ægteskabelige forhold udefra se ualmindeligt ud, men ikke desto mindre var Gidde mit etter alt. De to havde været gift siden oktober 1943, og han var dybt fortøvlet over Gidde stød. Han havde fået den tragiske meddelse fra sin svi og mor, Giddes mor. Det var hende, der havde ringet og fortalt ham, at Gidde var blevet fundet drabt. I følge den 39-årige mand var Gidde på vej tilbage til ham.

De havde aftalt at tage til Mallorca sammen den 8. april.
Det var noget de havde gjort mange gange før, i løbet af deres ægteskab.
Overfor BT kom han med et indblik i, hvad han tænkte og havde tænkt om den 31-årige.
Det er uhyggeligt at høre, at Gerningsmanden omtalte Giddes,
som min forlæde, når hun var gift med mig.
Det viste han oven i købet, for han har flere gange ringet til mig.
Der er advaret flere gange Gidde om ham, men hun ville ikke høre på mig,
selvom jeg ved, at hun ikke elskede ham.
Der synes jeg måske, det er værre lige at nevne,
at Gidde blev beskrevet som friskildt i ekstrabladet.
Samme dag som BT havde det her interview med i evisen med den 31-årige mand,
så det er lidt svært at finde ud af, hvad der er oppe og ned.
Men jeg opfattede det faktisk sådan, at det var svært for folk,
ligesom at tænke, når de har et åbent ægteskab,
så det var en aftale, at hun havde andre kæreste engang mellem.
Nogle har tænkt, det var sådan, at andre har tænkt,
at hun må være fra sin mand, og så må hun være friskildt.
Efter den første dækning af sagen var der meget stille i pressen.
En enkelt artikel fra Jyske Tidene, et halvt år senere,
beskrev, at mentalerklæringen af Gerningsmandens lofast,
at han var egnet til almindelig straff,
og at sagen derfor skulle få et nævningeting i Vesterlandtret sammen efter år.
Tirsdag den 27. september 1988 gik rettagen i gang i Sønderborg.
Det blev en kort ind af slaksen,
der skulle kun én dag til at behandle beviser og vidner,
og den tiltagte kunne modtage sin døm allerede sammen dag.
Under rettagen fastholdt han, at det ikke havde været hans mening,
at drebe Gitte, der var tale om vold med døden til følge.
Flere Gittes familiemedlemmer var til sted i retten,
og så til, da han roligt og fattet fortalte om begyvenhederne
før, under og efter drabet.
Hans forklaring var i det store hele den samme,
som han havde givet under grundlovsforhøret godt 7 måneder tidligere.
Men han fortalte nu, at han ikke huskede,
hvad der var sket i drabsøjeblikket,
og at det hele var gået så stærkt.
Det var bare den nye ting.
Han kan simpelthen ikke huske det øjeblik,
hvor han lavede hænderne om hendes hals.
Det kunne han altså godt i starten.
Det ville han ikke sige.
I de følgende to døgn, altså efter han havde drabt hende,
havde han levet side om side med den kvinde, han postede,
han elskede, mens hun lå død i dobbelsengen i soveværelset.

Jeg fortrængte, at Gitte var død, for det måtte ikke være sådan,
lød hans forklaring foran nævningen i følge ekstra bladet.
Så det er jo det, ikke han tænker bare,
det lader jeg være med at tænke på, så er det ikke sket,
så er der ikke nogen, der opdager det, og jeg fortsætter bare sådan her, ikke?
Ja, men det er jo samtidig lidt besøgn og lidt i forhold til de bræve,
og sådan noget politisk, så er jeg kommet i besiddelse af.
Der er nogle udtalelser, han kommer med senere også,
som gør, at det...
Nu lader det jo pludselig ikke til, at det bare var en uheldig ting,
der skete i kampens hede.
I kampens hede, vi kom op og skendt,
og han havde jo allerede tænkt over det her ikke,
at det var noget, han måske godt kunne tænke sig.
Ja, altså også er spørgsmålet, nu siger han jo så efterfølgende nærm,
men jeg havde skrevet et afskedsbrev,
fordi jeg ville tage mit eget liv, fordi Gitte var gået fra mig.
Men nu stod der jo altså bare i de der bræve,
det er, at de skulle ligge arm i arm.
Ja, nemlig ikke.
Hvordan skal det ligge hænges sammen?
Og afslører han også motivet i de bræve, altså helt ærligt,
han valgte kold og kynisk og slog hende hjælp,
fordi hun ikke ville have ham længere.
Der kommer faktisk, at det er ingen gang kun i de bræve,
han får faktisk fortalt sig lidt i retten,
det kommer altså lige om et kort øjeblik.
Obduktionseklæringen blev fremlagt i retten,
og der var ikke nogen tvivl om,
at den 25-årige Gitte Neum var død ved kverkning.
Til det svaret han, det må være mig,
men jeg husker det ikke,
og det var ikke min mening at drepe.
Jeg holdte jo af hende,
jeg ville bare give hende en lære streg.
Men så var det, at han måske alligevel kom
med en lille indrømelse under sin forklaring,
som kunne tyde på, at det var mere overlagt,
end uaksomt.
I BT stod det nemlig beskrevet,
at han under rettagen skulle have sagt,
jeg elskede hende,
men hun ville til sidst ikke vide, at jeg var mig.
Ja, præcis.

Og der kommer jeg jo bare til at tænke på en ting,
og det er altså, vi har oplevet det så mange gange,
før alt for mange gange.
Hvis jeg ikke kan få hende, så er der ingen, der skal have hende.
Ja, eller nu gør det, ja ja,
og nu gør det så undt,
og du kilne til den smerte.
Jeg er nødt til at slå dig i hjælp,
for at det stopper med at gøre undt.
Ja, det er rigtigt.
Og han kan måske godt have haft tanker om,
at så ville han også...
Død.
Og han prøvede jo os senere.
Han prøvede også,
men indrømmet jo så også et.
Men det endrer ikke, at det var overlagt.
Nej, netop, ja.
Selvom hans forsvar lød,
at det ikke var hans hensigt at drebe,
så brugte nevningetinget kun et par timer på at afgøre,
at der var tale om overlagt drab,
og altså en forsætlig handling.
Hans Jørgen Petersen blev idømt,
ti års fængsel for drabet på Gitte-Neum.
I Følge Bt var flere advokater efterfølgende enige om,
at det var meget billigt sluppet.
Det var jo så også før det blev praksis at give rabat for drab,
begåde i nære relationer.
Det var omkring 1993, at de startede med det.
Det ved jeg altså heller ikke om,
at det var sket i det her tilfælde anyway,
selvom man gjorde det.
Altså, at man havde tænkt,
at det var for milde omstændigheder.
Tror du ikke, at præcis det var så noget,
det var tænkt til,
det havde kun været sammen fem måneder?
Ja, præcis.
Og de var ikke gift,
altså om man kan indtage så tvivl om,
altså hvor meget et forhold,
var det i virkeligheden ikke?
Der er selvfølgelig noget om,

at han var oprevet, fordi hun gik fra ham.
Men det tror jeg altså ikke er nok i sig selv.
Altså, der tror jeg, at man skinner og vurderer,
og nu er det heldigvis ikke en ting længere,
at man får rabat for at slå sin kone hjælp.
Eller mand,
men i praksis end det er kun ved at blive brugt i de andre,
sagde jeg ikke.
Ja, nej, jeg tror ikke det var sket i denne her sag.
Nej, jeg tror det er godt, du kan have ret i,
at man vurderede fem måneder.
Altså, det gik jo på den baggrund,
der var for den her rabat.
Det var risadvokaten, der udtalte,
at kvinden og manden jo havde levet sammen på godt og unt,
og at drabne skete i følelsesmæssig effekt.
Præcis.
Har levet sammen på godt og unt,
det er jo noget med noget tid, der skal til, ikke?
Det lyder som om de kun har levet sammen på unt,
ærligt talt, ikke?
Ja.
Og i meget kort tid.
Og hun var sådan bare også muligvis gift med en anden.
Ja.
Ej, jeg tror ikke, at man kan poppe råbe sig stærk sinds bevægelse
med et løst forhold.
Altså, det var jo ham, der havde nogle problemer med at blive afvist, ikke?
Ja.
Så godt kendte du hen jo ikke?
Hvorfor hun skulle så man død,
fordi hun ikke ville være sammen med dig længere?
Efter fem måneder.
Vi har lige lært hinanden at kende,
i at komme i hinanden til historie.
Hister ned.
Ja.
Nå.
Jeg prøver bare at lede efter,
for jeg har ikke nogen forklaring på den milde dom,
og der var jo også rigtig meget skriveri,
og bag efter om, hvorfor mangler de to år der?
Men der kom altså ikke noget frem om,
hvad der havde været for milde.

Der var nogle formildende omstændigheder.

Det havde der været,

men spørgsmålet var, hvad der var ikke.

Ja, det måtte der havde været.

Ja, men det kan jo være,

at man så har troet på,

at det var absolut ikke det, der var mening,

der skulle ske,

og han var også selvmors troet,

og det var...

Kan man have troet på, at hun slog ham?

Ja, og det var faktisk muligvis i en,

der var noget jevnbyr,

de forhold til at de slogs,

det ville vi heller ikke troen skede på.

Nej.

Ej, men i det hele tagede den lov der,

og nu var den så ikke spil her,

men den er jo så grotesk.

Ja, nu er den ikke.

Så grotesk.

Og det var ikke den lov?

Ja, ja, ja.

Det var så diskriminerende?

Ja.

Ja, ja.

Det var det jo.

Det var diskriminerende,

fordi det gik altid ud over.

Altså det var bare sådan,

mænd der fik rabat først.

Det var altid mænd, der fik rabat.

Ja, det er rigtigt.

Og hvis man har lyst til at læse mere

omkring det her med rabatten,

og i det hele taget,

få et historisk perspektiv på partner drab,

så synes jeg, man skal læse den bog,

der hedder en fossile forbrødelse.

Ja.

Fantastisk bog.

Ja.

Gerningsmanden udbad sig i første omgang.

Betæknings tid med hensyn til,

om han ville anke straffudmålingen
til højste ret.
Noget overraskende kom det frem.
To uger senere,
at det havde han valgt at gøre.
Okay.
Han synes 10 år var for meget.
Ja.
Det var ikke billigt nok.
Ej, ej, ej.
Han ville have mere rabat.
Ej.
Anklaremyndigheden valgte
anke til en skærpelse af straffen.
Godt.
Det kom der ikke noget ud af,
for nogen af dem.
I midten af december 1988
stedfestede højste ret dummen
på de 10 års fængsel.
Ja.
Under ankesagen,
der havde Hans Jørgen Petersen
været anbrægt i Sønderborg
og rest,
og jo også, altså,
lige det ekstra lille stykke,
da han så anker straffudmålingen.
Og der har han jo helt sikkert ikke kunne avesone,
men jeg ved altså ikke,
hvor han blev smidt hen
og skulle sidde de 10 år i fængsel.
Det er helt sikkert ikke
særlig interessant at sidde i fængsel.
Det er faktisk helt uden tvivl.
Virkelig hårdt.
Ja.
Men 10 år er stadig en lille straff
for at tage en kvinnes liv helt ærligt.
Ja.
Hun var kun 25.
Men prøv at høre,
jeg synes, der er meget,
altså,

der er selvfølgelig meget
i hans forklaring,
der helter.
Men han var jo også
inde på det her med,
at hun havde sagt til ham,
at hun var alt for ung
til at binde sig.
Velvidende, han visste hun var gift,
eller i hvert fald,
havde været det,
alt efter hvem vi skal tro på, ikke?
Men det har hun da sikkert sagt
til ham i et forsøg på at forklare,
hvorfor hun slog op, ikke?
Ja.
Jeg skal væk.
Og da kan han bare ikke
heller acceptere?
Nej.
Hun har prøvet at komme med en forklaring,
som ikke bare lød,
jeg vil ikke have dig.
Ja.
Du kan se,
at du ikke.
Og så har hun vædvet sig
ud i nogle forklaringer,
et eller andet, ikke?
Ja.
Og så taget en ung kvindesliv,
fordi hun ikke ville have ham.
Ja, ja.
Og nu taler jeg også om,
at det er en lille straf for det.
Men det er noget, man ikke kan møle.
Det er en følelse.
Det er rettsfølelsen hos mig.
For jeg ved jo godt,
at vi får ikke et bedre samfund,
af at han sidder en i 15 år,
eller i 20 år.
Tvært imod.
Det fucker ham endnu mere op, ikke?

Men rettsfølelsen er også vigtig.

Ja.

Han har gjort sig til herovre,

og bare besluttede,

at hun skal ikke leves i liv.

Fordi det gjorde lige rundt af, af.

Ja, ja.

For at fortælle om drabet på 25 år i Gitte Neum,

som jo helt urimeligt ikke fik muligheden

for at leves i liv,

har jeg brugt artikler fra jyske tidene,

Måndagvisen Jyllandsposten, Bt,

Ekstrabladet, Bærlængske tidene

og Vestkysten.

Tak for det,

og jeg glemte faktisk lige at nevne,

de avisere, jeg har gjort brug af i denne her uge,

så det kan jeg lige så godt tage med her.

Ja, tak.

For at fortælle historien om syge år i Astrid Olsen,

har jeg har fat i Aarhus Stiftstidende,

demokraten Aarhus,

Ringsted Folketidende,

Avisen Heimdal,

Ribe Stiftstidende,

Ollborg Stiftstidende,

Aftenbladet København,

Herninge Folkebladet Dagbladet København,

Randers Dagbladet,

Dagens Nyheder,

og Viborg Stiftstidende.

Og så er det altså,

det er en sag med kæmpe bevognhed,

så er det heller noget, der skrev mange kilder.

Ja.

Og det vejede så også der, man fik sine nyheder.

Ja, det var det nemlig.

Det var kun der, ikke?

Det var kun der, ikke?

Lige på Facebook og i TV.

Og ikke nogen sociale medier.

Man skulle enten have sine nyheder her,

eller man skulle troppe op på Gærningsstedet,

eller ved Begravelsen,

og det gjorde Folkebladet så også.

Eller høreskælling i visen.

Ja.

Vi har en bonusanbefaling med i denne her uge,
i samarbejde med Moffibor.

Bån, vi har valgt at tale om,

hedder den tause kvinde,

Mexikos første seriemordere,

og den kan høres eksklusivt hos Moffibor.

Den handler om the little old ladykiller,

Beste Morderen.

Og nu siger du lige det næste.

Skal jeg sige det der?

La maravieritas.

Hvad betyder det?

Maravieritas.

Jeg tror, at det betyder noget til Beste Morderen.

Ja.

Hun drabte 49 ældre enlige kvinder i Mexikos City,
mellem 1998 og 2006.

Det tog lang tid før myndighederne overhovedet,

lavede mærke til, at en seriemordere var spil.

Derfor var der altså også denne her lange periode,

hvor hun fik lov til at drebe ekstremt mange mennesker.

Men det er måske heller ikke så underligt,

i en hårby som Mexikos City.

Men Beste Morderen havde altså sted i en helt særlig status
i det mexikanske samfund.

Så til sidst blev det jo altså bemærket,

at der var noget usøvanligt på fjerne.

Og det er simpelthen noget med, at det er noget nærheligt.

Ja, man har respekt for de ældre.

Man har respekt for de ældre,

man har respekt for møder for Beste Møder.

Det har også en slags side for dem,

som ikke er for børn,

og ikke bliver Beste Møder,

fordi de er altså på ingen måde lige så meget værd,

som de andre, som de ophævede Beste Møder.

Når det er sikkert.

Ja.

Offrene havde det tilfældes,

at de alle var blevet udsat for brutal vold,

før de var blevet stranguleret,

og alle er en gærningsmand.
De selv havde åbnet døren for,
og dermed stole på.
Der var absolut ikke tale om effektiv efterforskning i de her sager.
Poliziet og befolkningen kiggede aldrig den helt rigtige retning.
Der var faktisk masser af spor, blandt andet enslødende,
hvidenødesavn.
Men det var bare utænkligt,
menet man, at de padde den rigtige vej.
Det kunne man slet ikke forestille sig.
For i så fald var der jo tale om en kvindelig morder.
Ja.
Tænk en gang.
Tænk en gang.
Der kommer en, og siger,
jeg så faktisk.
Det var en kvinde, der løb væk herfra.
Man harftig vel at mærke,
men en kvinde, der løb væk derfra.
Så er de bare sådan en om, så var det jo ikke morder.
Nej, så kan det ikke være der.
Ja.
Vi kigger vel?
Den 25. januar 2006 skete der endelig et genbrud i Sagen,
der 42 år i Anna Maria Delos Reyes Al Farro,
hvor det flot er,
blev fundet stranguleret med et stedoskop,
men genbrudet var ikke et resultat af godt politiearbejde.
Det kom fordi en person, som løb væk fra gærningsstedet efterdrappet,
blev fanget og anholdt medicinflugt.
Ja.
Og det var altså en 49. kvinde.
Tænk, at man har gjort det samme igen.
Det er lige så godt.
Bare fanget hende og været sådan.
Nå, det er godt, at du løber væk herfra.
Du løber bare videre.
Ja.
Og i de poser, hun så løb væk fra gærningsstedet med,
der viser altså at være nogle interessante genstande,
som forbandt hende til de andre drab på ældre kvinder,
som forskelligt gennem ordene.
Og der var faktisk noget her i,
som afsløret også lidt, hvorfor de havde stået på hende.

Og det var noget med, at hun hjælpe dem med deres pensionspapir og også nogle ting.

Ja.

Ja, præcis.

Det var jo derfor, de her kvinder åbnede døren foran.

Hun mødte dem nede på det lokale markedet.

Ja, ja.

Jeg kan lige hjælpe dig næsten igen.

Og søge det her særlige pensionsbidrag.

Ja.

Selvom Mexico City er en af verdens farligste byer,

så havde myndighederne før denne her sag,

faktisk aldrig rigtig gjort brug af begrebet.

Seriamurter.

Nej.

Og det er jo så derfor, man her taler om Mexikos første seriamurter.

Det er hun selvfølgelig ikke.

Nej, det er hun ikke.

Det er hun ikke.

Men det er faktisk første gang,

som sådan rigtigt offentligt har talet om en seriamurter.

Ja, det er rigtigt.

Altså på ingen måde.

Nej.

Og det får man også at høre,

fordi i bogen den tavse kvinde Mexikos første seriamurter,

der fletter historien om Beste Murteren så sammen

med andre voldsomsager i den præde by.

Historien kan jo så ikke også undgå at handle

om kønsskridrimination, klasse, oprindelse og fattigdom.

Og om en gæringsmand, der selv blev misbrukt gennem sin opvækst

og der af var traumatiseret.

Ja, og det er jo noget af det, der er interessant at høre om.

Altså, hvem var hun så?

Og hvorfor gjorde hun det?

Hvem var hun?

Det får man altså et rigtigt godt inflit.

Hvad var hendes motiv, ikke?

Det skal man altså læse den tavse kvinde

Mexikos første seriamurter for at finde ud af.

Ja.

Men Huana Barrasa, som hun hedder,

skal altså tilbringe resten af sit liv bag trammer,

fordommen lød på 759 år og 16 dages fængsel

for 16 mor og 11 røverier alle mod kvinder over 60 år.
Og det er faktisk den længste døm, der gøde i Mexikos historie.
Jeg synes, det er vildt, ikke?
Altså, det er et af de mest kriminalitetsplade lande i verden,
og så er den længste døm, der nogensinde er givet til en kvinde.
Men det får man også en forklaring på.
Altså, fordi det er noget med det her syn på,
at hun går så meget imod sin natur,
så hun må være ekstra und, fordi hun dreber.
Ja, det var også interessant.
En mænd eller en mand, der gjorde det sammen.
Det er nem at forstå.
Det kan vi forholde os til.
Han er også und, men ikke helt så und som en kvinde,
der dreber på den her måde.
Nej, præcis.
Men som sagt er hun altså dømt for 16 mor,
indledningsvis sagde jeg, hun havde begået 49,
og det er selvfølgelig fordi man mener,
at hun har begået langt flere drab end hun er dømt for.
Ja.
Hvis man så ikke har fået nok af sagden,
når man har hørt den her gennemgang i bogen,
den tavsekvinde, så ligger der også eksklusivt på Smofibo,
en roman, der hedder stillheden sommerfugl,
som så er baseret på sagden.
Så der er altså lige 9 timers ekstra lydning,
hvis man mangler noget godt i ørene.
Ja, men jeg vil lige sige den tavsekvinde,
som jo så er true crime, ikke?
Altså, det er ikke en roman.
Det er en dokumentar.
Ja, det er en dokumentariske gennemgang af den her sag.
Den har kun været sådan noget to timer langt,
eller sådan noget.
Ja, altså den er faktisk nemt hørt.
Ja, det er rigtigt.
Hvis du gerne vil prøve Smofibo,
så kan du lige nu få hele 45 dage gratis med koden
morg-mai-m-o-r-k-m-a-j,
eller nemmere endnu via det direkte link,
der ligger i vores bio på Instagram
og på vores side med anbefalinger.
Tilbud skal tages i brug inde 31. maj 2023

og det gælder faktisk også jeg,
der har prøvet Smofibo før.
Så altså helt nye og tidligere bruger.
That's nice.
Morg-mai er sted.
Ind og høre den tavse kvinde
om Mexikos første se-emorter.
Ja.
Man behøver ikke mere.
Vi kunne bare have sagt titlen,
og så sagt den skal giver.
Der ligger en bog om Mexikos første se-emorter.
Det var en kvinde.
Det er sted.
Fetch.
Man får altså så meget mere med,
og også om landets historie,
som jeg synes er sindssygt interessant.
Er det mig nu?
Ja, det synes jeg.
Okay.
Jeg har også en helt anden anbefaling med.
I kølvandet på den forsvindingssag,
som hele Danmark er optaget af for tiden,
der synes, at det er på sin plads
at komme med denne her anbefaling,
både som en anerkendelse,
at det arbejde de her mennesker,
laver ganske frivilligt,
men også fordi der er noget at lære,
for hvad er det egentlig for et apparat,
der går i gang, når mennesker pludselig bliver væk.
Ja.
Ja.
I Danmark forsvinder mellem 500 og 600 personer om året.
I de fleste tilfælde kommer de hurtigt hjem igen,
men en gang imellem er de bare væk.
Og der er altså sjældent grund til at mistænke,
at der skete en forbrydelse,
som vi så i sagen om den 13-årige PI.
Men det betyder jo ikke,
at der ikke sidder nogle påhøjrende tilbage,
hvis liv er sat på pause,
og som er så bekymret,

som de aldrig nogensinde har været bekymret før.
Politiet har selvfølgelig ikke mannskab og ressourcer
til at lide efter alle forsvundende personer,
indtil de bliver fundet,
og derfor er det altså godt,
at vi har den organisation, der hedder Missing People.
Den er drevet af frivillige kræfter,
og dækker hele landet,
og kan hurtigt sætte ind,
når der er behov for det.
I den tv-serie på DR, der hedder
Forsvundet, får vi et indblik i deres arbejde.
Og hvis man ikke kender til dem,
så kunne man måske godt tro,
at det bare er en gruppe borgere,
der har været ud på eget interaktiv,
og træmper rundt på et potentielt gæringsted.
Men i denne her dokumentar er for man altså
indsigt i, hvor struktureret og forsigtigt
og koordineret de her mennesker faktisk arbejder.
Missing People rykker kun ud efter aftale
med pårørende og politi,
og i samarbejde med dem,
så de går ikke bare rundt i deres gule veste
og leder lidt på må og få.
De har en insatsleder
og en insatsgruppe på hver sag,
som er uddannet til at stå for en eftersøgning.
De har en komandocentrale,
en døgnopen vagtelefon,
en IT-gruppe, der for eksempel kan hjælpe dem
at kigge på videomateriale.
De har insatshunde, de har droner,
de har ativerer,
og de kan på kort tid samle
et storthold syre,
uanset hvor i landet en person er forsvundet.
Og alt det arbejde de gør,
det handler alene om at hjælpe de pårørende
mere for deres kære hjem igen.
Det er deres eneste motivation,
der gør en forskel for de pårørende.
De rykker ind, de gør, deres ting,
og så forsvinder de igen.

Ja, og hvis de ikke kan hjælpe dem med
at få dem hjem igen,
dem der er forsvundet,
så kan de måske i hvert fald hjælpe med
at give de pårørende visshed i sagerne.
Det er faktisk ret imponerende arbejde,
og der har meget,
vi bør være taknemmelige for,
men vi har godt set dem,
og jeg var overrasket,
positivt overrasket over,
hvor struktureret og klodt de arbejde.

Ja, præcis.

Hvert afsnit følger nogle af de frivillige kærefter
i Missing People,
og hvert afsnit handler om en konkret eftersøgning,
hvor også de pårørende medvirker,
om man får historien om stendigheder
og omkring forsvindningen.

Så den synes jeg klart,
man skal se for at blive klogere på,
hvordan en frivillige eftersøgning foregår,
og så kunne det jo også være,
at der sad nogen, der ud,
der fik lyst til at melde sig.

Ja.

Som frivillige.

Man kan også blive medlem,
kunne jeg se ind på hjemmesiden,
at Missing People,
at støtte med et beløb,
fordi det er klart,
nu har jeg lige fortalt om alt,
det giver, de har ikke.

Ja.

Det er klart,
de skal bruge nogle penge,
for at kunne søge.

Ja, sådan helt,
basis administrationsomkosten.

Eps.

Ja.

Forsvundet på DR.

Godt.

Tak for den.

Den synes jeg også,
man skal se.

Man fukker en rigtig god,
men helt absurd trist film på HBO Max,
som hedder Valentine Road.

Yeah.

Jeg har ikke set den,
men jeg har ikke set titlen.

Jeg har ikke set titlen.

Ja.

Lawrence Phobes King blev født i 1993
i Kalifornien i USA.

Hans mor var kun 15 år,
og allerede afhængig af alcohol- og stoffer.
Det var helt åldnigelsuholbart.

Men først to år senere blev Lawrence
og hans nyfødliche lillebror fjernet
og bordt-adopteret.

Lawrence kæmpede med de mentale udfordringer, den brutale start på livet havde givet ham, han havde ADHD, havde på grund af tidlige tilknytningsskader svært ved at danne følelsesmæssige relationer til sine adaptivforældre, og så blev han oven i alt det han allerede havde oplevet, og lidt under så blev han mobbet nogetså meget i skolen, og det blev han for åbent at udleve sine dominerende feminine sider.

Allerede som 10 år i hvor han klar over, at han var tiltrukket af drengen, og han valgte modigt at leve åbent som sit sandes selv og tog mæg op og høje hele på i skolen.

Nu snakker vi i start, nullerne og vi er i USA, så du kan nok godt tænke dig til, hvordan det blev modtaget.

De fleste andre børn var nogetså meget i deres angreb, og der var heller ikke nogen forståelse af hente hos de fleste lærer.

Men han fandt dog heldigvis sammen med en lille gruppe venner, som accepterede ham som han var, og der var også i sær en lærer, som kunne se ham for det fine, kærlig menneske han trods udfordringerne alligevel formodet at være.

I dokumentaren her får vi via private bilder, overvågningsvideoer, afhøringer og interviews historien om Lawrence, der nu var blevet 15 år, og historien om den et år yngre Brandon, der efter, at Lawrence, foran hans venner, spurgte om han ville være hans valentine, fulgte sig så skamfuld og vred, at han dagen efter gik op bag Lawrence midt i en time og skyd ham i håret.

Ja, jeg kan da godt huske den se, Armin Alsa.

Lawrence lå to dage respirator før han døde. 14 år i Brandon stød anklædet for en hadforbrudelse og skulle rett forføles som en voksen.

Og hvorfor synes en 14-årig, at der er så skamfuldt, at han er nødt til at skyde personen i hovedet, så alle kan se, at han ikke er homoseksuel?

Ja.

Det kommer af en kultur.

Det gør det.

Hvem var skyld i, at det gik så galt som det gjorde?

Ja.

Hvad Brandon opdragte til at hade og frygte homoseksualitet, havde skolens skyld, fordi den ikke havde stoppet Lawrence i at gå i PI-tøj.

Kunne Lawrence ikke bare have styret sig lidt.

Det er nogle af de mange svære og i nogle tilfælde i høj grad også misforstået spørgsmål, som lokalsamfundet tummelede med efter, og som dokumentaren her kigger på.

Det er ikke en ny film, den kom ud i 2013 på Sundance, men den er det svære ikke blevet mindre aktuelt med tiden.

Prøv at høre.

Alle skal kunne være der over i flor, er der alle mulige steder?

Nej, men helt ærlig.

Lykket sted menligere at få forbudt Drag, var det det, der var det sidste, der var oppe?

Hvor var det også mærkeligt, at det var en stor debat der samtidig med, at det der Drag show på Foxberg hos hospitalet?

Rødhus.

Rødhus.

Nej, bibliotek.

Ja, bibliotek.

Og også det var en ting.

Hvis lige handlede alle batterer om Drag.

Prøv at høre.

Ej, jeg var farligt.

Det er slet ikke op til debat.

Alle skal kunne være sig selv og havde awler, vold og sov.

Brandon er også fanget af det her nu 14 år.

Ja, og det er sikkert på, at man får et indblik i, det gør man nemlig.

Ja.

Valentine Road på HBO Max.

Ja, der skal vi se.

Jeg lover dig, at du ikke kommer opløftet ud på den anden side.

Ja, jeg vil sige det.

Det er svært det her med, at man ikke har et mønster.

Man kan helt noget opfå.

Fordi selvfølgelig har man lyst til at pege på ham, der er trykket på aftrækkerne.

Ja.

Og så simpelthen er det jo ikke en sag, hvor det er et barn, der gør det.

Det er jo meget større.

Også er han ikke engang selv for stor.

Prøv at høre, han var en dreng.

Ja, det er det.

Og han føler, hans verden bræser sammen, fordi der er en anden dreng, der er forelsket i ham.

Altså, det er jo helt vildt.

Ja, det er helt vildt.

Godt du.

Ja.

Jeg tror, at det var det, vi havde med for i dag.

Det tror jeg også, det var.

Ja.

Jeg sidder og kigger ned på klokken.

Både på klokken.

Wow.

Og på tiden, der er gået.

Ja, tiden, der er gået.

Ja.

Med denne her optagelse.

Men sådan er det jo, når vi har to sager med.

Og det har vi faktisk igen på mandag.

Det tænker jeg.

Ja.

Og indtil der, så må alle have en rigtig dejlig uge også selv om, hvad ad pludselig ikke er mere slængere.

Ja, gå ud i verden.

Kærlighed.

Og være ligeglad med om solen skinner, eller at det regner, eller hvad det gør.

Det kan også være hyggeligt, når man ikke gør jo.

Det kan det.

Det kan det helt sikkert.

Da vi taler om 5 milliarder gange.

10.000 gange.

Det tror jeg, jeg er blevet sementeret i denne oppe på Kørest.

Ja.

Godt du.

Vi snakkes videre med nu.

Det gør vi.

Pas på dig.

I lige måned.

Hej.

Hej.

Hjælp.